

Máriina

ROČNÍK XXXIII.

číslo 4/2023

ISSN 1338-1490

doba

MARANA THA

Príd', Pane Ježíšu!

MÁRIINA DOBA

Časopis pre podporu špirituality
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXXIII. Číslo: 4/2023

ISSN 1338-1490
IČO: 30 778 433

Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava
www.msm-mmp.org
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS
ThLic. Peter Petrek
RNDr. P. Humbert Virdzek, OP
Mgr. Marian Vojtko
Vsdp. Pavol Majzel
Ing. Mgr. Dušan Monček
Don. Jozef Gánovský, SDB

Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym
úsudkom ani zárukou hodnovernosti
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom
Stefanom Gobbiom alebo iných osôb vo forme
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo
„vnútornej reči“.

Vydáva a distribuuje:

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r.o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: Október 2023
4. štvrťrok

Časopis vychádza 4-krát do roka,
úhrada nákladov na vydanie je 1,50 € za kus,
ročné predplatné 6,- €

- Nové objednávky poštou,
e-mailom: mkh.zdruzeniemd@gmail.com
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní
objednatelia nech vždy uvádzajú svoje
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať
aj za nižší príspevok prípadne bez neho
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to
považovať za podporu apoštolátu prostred-
níctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v
tom, že si každý sám eviduje svoje podílnosti
a včas ich vyrovná.

„Ach, aké sú v týchto dňoch krásne
nohy tých, ktorí hlásajú pokoj, rozširujú
dobrú zvesť spásy a víťazstva Božieho
milosrdenstva!...“

- *Buďte bdejúcimi poslami v temnej
dobe nevery a odpadu. Tak budete šíriť
okolo seba najživšie svetlo Evanjelia,
budete dávať všetkým silu Božieho slova
a budete ukazovať cestu, po ktorej treba ísť, aby ste zostali
vždy v Pravde.*

*Celý svet očakáva vaše zvestovanie s vrúcnou nádejou.
Ste apoštolmi tejto druhej evanjelizácie. Hlásajte všetkým
národom, že Ježiš Kristus je jediný Pán, váš Spasiteľ a
Vykupiteľ a že sa k vám práve vracia v žiare svojej slávy.*

- *Buďte bdejúcimi poslami v hodine najväčšieho triumfu
satana a všetkých duchov zla. Ludstvo je v ich moci...
Dospeli ste k vrcholu súženia a žijete roky veľkého trestu,
ktorý vám už bol mnohými spôsobmi oznámený.*

- *Buďte bdejúcimi poslami, ktorí kráčajú po ceste návratu
k Bohu pokoja a života, lásky a radosti. Preto sa musíte
oslobodiť z jarma hriechu... Tak budete vždy verní sľubom
svojho krstu. Vaším prostredníctvom sa bude môcť vrátiť na
svet svetlo dobra a lásky, bratstva a pokoja, dôvery a radosti.*

- *Buďte bdejúcimi poslami, ktorí už dnes ohlašujú
bezprostredne blízky veľký Pánov deň. Darujte všetkým túto
zvesť, aby otvorili svoje srdcia nádeji, lebo vo vašej dobe
sa naplní druhý Advent a všetci nech sa pripravujú, aby
prijali nebeskú rosu Božieho milosrdenstva, ktoré sa má už
vyliat na celý svet.*

*A takto, aj keď v nevýslovnom utrpení doby, ktorú žijete,
sa môžu vaše srdcia a duše otvoriť radosti tejto zvesti a
očakávaniu onoho slávneho príchodu, ktorý vzývate
nesmiernymi vzdychmi: Príď, Pane Ježišu!“*

(28. 8. 1994)

A d v e n t

Vstupujeme opäť do obdobia, ktoré je nazvané podľa Pánovho príchodu. Zdá sa, že všetko bude tak, ako bývalo. Každý týždeň si zažneme na adventnom venci ďalšiu sviečku a až budú horieť všetky štyri, rozsvietia sa ďalšie, a to budú Vianoce. S tým však ostro kontrastujú Pánove slová: *Syn človeka príde v hodinu, keď sa nenazdáme.* V jeho slovách nie je ani náznak nejakého príslubu, že by po nejakom čase stupňovaného horúčkovitého zhonu mali nastať idyllické dni radostných prekvapení. Varuje nás, že jeho skutočný príchod bude pre väčšinu dokonca krutý šok. Je to možné, že tak hovorí práve ten, na ktorého sa tešíme ako na rozťomilé dieťa, položené v jasliach? Nemení sa tu „radostná“ zvesť na „hroziacu zvesť“?

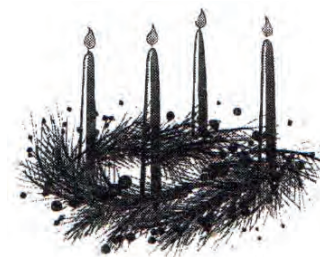
Príjmime Pánove dobre mienené slová ako výzvu, aby sme k príprave na jeho príchod pristupovali zodpovednejšie ako doteraz. Nespoliehajme sa na to, že stačí robiť to, čo robia všetci: *jesť, piť, ženiť sa a vydávať, kupovať, predávať, sadiť a stavať.* Existuje zrejme nejaký kľúč, podľa ktorého budú ľudia nečakane rozdelení, takže jeden bude prijatý a druhý ponechaný. Kam bude prijatý a kde bude ponechaný? Prijatí pôjdu na miesto záchrany a ostatní budú ponechaní tam, kam *príde potopa alebo spadne oheň a síra.* Vari by sme sa chceli ponechať náhode, či budeme prijatí alebo ponechaní?

V očakávaní radosti nad betlehemskou scénou pozerajme sa ďalej, než len k jasličkám. Majme na pamäti, že v nich leží ten, skrze ktorého všetko je stvorené a ktorý pre nás ľudí a pre našu spásu zostúpil z nebies preto, aby nám povedal celú pravdu. K nej patria i tie nie práve príjemne znejúce slová, ktoré akoby vôbec nezapadali do obvyklej predvianočnej a vôbec už nie do vianočnej nálady. Ale ani kúzlo vianočných sviatkov tu nie je na to, aby nás ukolísalo do spánku. Keby nám totiž nehrozilo to, o čom Pán s výstrahou hovorí, nemusel by vôbec zostúpiť z neba. Z jeho narodenia si idylku urobili sami ľudia. Pre Syna človeka to žiadna poézia nebola. Boh sa tu zriekol sám seba. Lebo ak pri tom ide o našu spásu, potom naozaj ide o všetko.

Popri „svätej a tichej noci“ existuje ešte aj noc temnoty so svojimi skutkami, ktoré sa štítia svetla. Sú to skutky nespútaných ľudských žiadostivostí. Nedajme sa myliť tým, že dnes ich ľudia už dokonca ani neskrývajú pod pláštikom noci, ale priamo ich oslavujú za bieleho dňa. Tá noc, ktorá zostáva ich domovom, je to hlboká noc ešte hlbšej a najzaslepanejšej nevedomosti. Svet okolo nás sa zámerne správa tak, aby to vyvolávalo žiadostivost. Dve tisícroky po Ježišom prvom príchode sa zdá, akoby jeho krušná púť a všetko to, čo nasledovalo po jeho narodení, bolo takmer márne. Skutky temnoty sú nebezpečnou hrou, ktorá už pomaly ohrozuje samotnú existenciu ľudí.

Uvedomujeme si, aký je teraz čas? Je treba ešte nejaké dôraznejšie upozornenie, že *už nám nastala hodina, keď je treba sa prebrať zo spánku?* Či môže niekto Pánovi vyčítať, keď hovorí celkom po pravde, že cesta temnoty je cesta, ktorá celkom nevyhnutne vedie do zázuby?

Otec nám neposiela svojho Syna preto, aby sa nám vyhrážal, ale aby nás pozval z tmy do svetla: *„Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tme.“* Prišiel, aby nás pozval z tmy do svojho podivuhodného svetla. Z celého jeho života nám predsa musí byť jasné, ako veľmi mu záleží na tom, aby sme patrili k tým, ktorí *budú prijatí.* Chce nám pomáhať svojou láskou tak, aby aj *v hodine, keď sa nenazdáme,* nás našiel pripravených. Preto prijal na sebo naše človečenstvo a z tohoto dôvodu sa nám dáva celkom k dispozícii. Až budú jeho anjeli vyberať tých, ktorí majú byť *prijatí,* budú ich hľadať medzi tými,

ktorí sa *obliekli v Pána Ježiš Krista.* Ako sa chceme do neho obliecť, kým sa radikálne nerozhodneme *vyzliecť starého človeka i s jeho skutkami?*

To nech je teda náš prvoradá adventný program. „Vyzliecť“ a potom „obliecť“ znamená to isté, ako úplnú premenu, dokonalé obrátenie. Odhodlajme sa k tomu, a to nie len kvôli sebe, ale aj *kvôli svojim bratom a priateľom.* Či by nebola Pánova výzbroj svetla pre nás i pre všetkých našich drahých tým najkrajším vianočným obdarovaním? Pričínme sa, *nech sú v bezpečí tí, čo nás milujú!* Nečakajme až na Štedrý deň, zasadme sa o radostné a najcennejšie prekvapenie už teraz, veď naša *spása je nám teraz bližšie, než vtedy, keď sme uverili.* Nasledujme v tom nášho Pána, pýtajme sa ho, ako môžeme i my urobiť všetko pre to, aby naši drahí boli vybraní a *prijatí.* Vo svetle adventného venca im dajme poznať s radostnou odvahou, kde budeme hľadať ten najkrajší spoločný duchovný dar: *Bratia, pre milosrdenstvo Božie, neprispôbujme sa už tomuto svetu, ale zmeňme sa a obnovme svoje zmysľovanie!* Odpútajme sa od povrchnej prízemnej priemernosti. Obráťme svoju myseľ *hore, vystúpme na Pánov vrch. Nech nás naučí svojim cestám, chodme po jeho chodníkoch!* To znamená, že by sme nemali *jesť a piť a pracovať* na tomto svete, ale *čokoľvek budeme hovoriť alebo konať, budeme konať v mene Pána Ježiša a skrze neho ďakovať Otcovi.*

(Podľa: Svätlo, brat Amadeus)

Narodenie Božieho Syna – zmysľovanie srdc

Čas Vianoc je asi pre väčšinu z nás čas radosti, pokoja a lásky. Aj keď nie vždy je tomu tak, po tých našich naháňkách za darčekmi a času venovanému príprave našich domovov.

Keď som si prvýkrát po mojom obrátení čítal jedno posolstvo Panny Márie z Litmanovej, musel som sa smiať. Povedala tam, že si my Slováci máme uvedomiť, že Vianoce nie sú len

o tom, aby boli plné stoly. Povedal by som, že trafila klinček po hlavičke. Sme veľmi pohostinný národ, ale niekedy sa nám to tak troška vymyká z rúk. Výstižne to vyjadrila skupina Lojzo v texte jednej zo svojich piesní: „Každý deň budú vraj Vianoce, ticho šepkajú ľudia po vonku. Už sa nám pozlátko ligoce, čo však ukrýva, iba kamienok či sladkú salónku?“

Naznačili tým, že aj to slávenie Vianoc môže byť pre nás len takým pozlátkom, ale je otázne, čo vo vnútri skutočne ukrýva. Kamienok, alebo sladkú salóňku?! Navonok to vôbec nemusí byť vidieť, čo sa ukrýva v našom srdci, ale Boh to vidí.

Keď Panna Mária priniesla so svätým Jozefom malého Ježiška do Jeruzalemského chrámu, aby ho predstavili a zasvätili Bohu, starý Simeon, ktorému Boh vyjavil toto tajomstvo, povedal Panne Márii, že jej dušu prebodne meč bolesti, aby vyšlo najavo zmyšľanie mnohých srdc. (Lk 2, 35) Môžeme povedať, že sa tak neskôr stalo po uvedení konkrétnych ľudí do vyhrtených situácií, ktoré nezvládli a ukázala sa pravda. Pred Bohom nie je nič skryté, ale má vyjsť aj viditeľným spôsobom najavo zmyšľanie našich srdc. Či sa tam ukrýva tvrdý a studený kameň, alebo sladká salóňka.

Bolo zaujímavé, že pri narodení Božieho Syna, po tom čo prišli do Jeruzalema traja mudrci a pýtali sa na dieťa, Herodes, ktorý dal zrekonštruovať Jeruzalemský chrám, vydal neskôr rozkaz, aby zabili všetky deti v Betleheme a jeho okolí od dvoch rokov nadol, len aby sa uistil, že dieťa, o ktorom sa dozvedel, že je Mesiáš, bolo usmrtené a neohrozí jeho vládu. Aký je to paradox, že človek, ktorý stavia chrámy, aby tam ľudia uctievali Boha, sa snaží toho Boha, keď s ním príde do kontaktu vlastne usmrtiť. Môžeme povedať, že vyšlo najavo zmyšľanie jeho srdca. Aj keď Bohu staviame chrámy, ešte to nemusí byť zárukou, že mu aj skutočne slúžime.

Tiež veľkňazi a zákonníci, ktorých si dal Herodes zavolať a pýtal sa ich, kde sa má narodiť Mesiáš, dozvedeli sa o jeho narodení, ale neutekali za ním, nešli ho sami hľadať do Betlehema! Ako je to možné? Izraelský národ, ktorý toľko rokov očakával Mesiáša a dúfal v neho, je zrazu k tejto udalosti úplne ľahostajný. A zvlášť to platí u veľkňazov a zákonníkov, ktorí veľmi dobre poznali zákon a Písmo. Odporučili Herodesovi kam má poslať mudrcov, ale sami tam žiaľ nešli. Len samotná znalosť Božieho slova nám tiež ešte nezaručuje, že sme skutočne otvorení voči Bohu a ochotní mu slúžiť podľa jeho vôle.

Panna Mária nám hovorí, že aj Betlehemčania mali tiež nielen svoje prítom-

ky, ale aj svoje srdcia zatvorené pred Božím Synom. Ale otvorené ich mali chudobní a obyčajní pastieri, ktorí v tom čase bdeli a strážili svoje stádo. Možno vyjadrujú tak aj dnešných pastierov Cirkvi, ktorí tiež skutočne bdejú a strážia svoje stádo. Boh vidí do našich srdc a vie, kto je maličký a pokorný, lebo takým sa odhalujú Božie tajomstvá. (Mt 11, 25) Boh vedel, ku komu má poslať anjela, kto má otvorené srdce pre príchod Božieho Syna. Nemali naštudované desiatky alebo stovky kníh, ale boli maličký a pokorní. Ostatní nimi pohrdali, ale Boh si cielene vyvolil to, čo nie je vznešené v očiach iných. (1 Kor 1, 27)

No treba povedať, že Boh nenadŕža nikomu, ako nám to hovorí Božie slovo. Aj prirodzene múdram a inteligentným ľuďom sa odhalujú tajomstvá Božieho kráľovstva, ak sú pokorní a maličký. Boli to napríklad mudrci, ktorí hľadali pravdu a túžili spoznať Mesiáša a pokloniť sa mu. Boh im dal znamenie – hviezdu, ktorá ich k nemu priviedla.

Všetkých týchto: Pannu Máriu, svätého Jozefa, pastierov, mudrcov, Simeona, prorokyňu Annu, Jána Krstiteľa, ale aj starozákonných prorokov ako je napríklad Izaiáš, spájala jedna vec, veľká túžba po Mesiášovi a jeho očakávanie. Je to možno niečo podobné ako to, čo prežili známy spevák Braňo Letko s manželkou. Nemohli mať deti, boli vyhlásení za neplodný pár, ale aj napriek tomu si nakúpili výbavičku pre deti. Aktívne prejavili svoju vieru a túžbu mať deti a Boh túto ich túžbu naplnil. Tak to bolo aj pri veľkých objavoch, ako napríklad žiarovka a elektrina. Týmto objavom predchádzala veľká túžba dať svetu svetlo a uľahčiť ľuďom život. Boli to hodiny a hodiny bádania, premýšľania a investovaného času.

Aj druhý príchod Ježiša Krista v jeho sláve by mala predchádzať takáto veľká túžba. Svojou láskou si ho privoláme, že nedokáže odolať hlasu svojej nevesty. Ako hovorí Panna Mária v posolstve don Gobbimu: „nemusí vás byť mnoho, ale musíte byť svätí“. Našou svätosťou si ho privoláme! A v Božom slove nachádzame, že Boh nás bude očisťovať od všetkých našich modiel a nepravostí. (Ez 36, 24-36) A keď nás

od nich očistí, budeme k nemu volať a potom vypočuje naše volanie. (Jer 29, 12) Zhlíadne na našu poníženosť, ako zhlíadne na poníženosť Panny Márie. A Panna Mária nám dnes skutočne hovorí o očisťovaní Kristovej nevesty, aby bola naozaj schopná a ochotná plniť jedine Božiu vôľu a dať Bohu svoje dokonalé áno pre druhý príchod Ježiša Krista v jeho sláve. Hovorí dokonca, že máme ohlasovať, že Ježiš Kristus prichádza vo svojej sláve: „Ohlasujte všetkým jeho blízky návrat: *Maranathá!* – Príď, Pane Ježišu!“ („mk“ 8. december 1994) A to chce naozaj veľkú dávku viery a dôvery. Tej dôvery, ktorú mal napríklad aj Abrahám, ktorý vypočul Boží hlas a odišiel zo svojej krajiny a od svojho príbuzenstva, aby išiel do krajiny, ktorú mu ukáže Boh.

Dnes ľudstvo čelí rôznym problémom, ktoré ho presahujú, ako množstvo ľudí, hlad, choroby, sociálne problémy, vojny, ekológia, globálne otepľovanie a mnohé iné. Nastal čas, aby to aj mnohí neveriaci ľudia pochopili a pokorili sa pred svojim Stvoriteľom a začali k nemu volať o pomoc. A On potom zhlíadne na našu a ich poníženosť a vypočuje naše pokorné prosby. Ale musíme mať veľkú túžbu a s odvahou a dôverou v Boha hlásať, že Ježiš Kristus prichádza vo svojej sláve, aby sme mu aj my dnes pripravili cestu pre jeho návrat v sláve, ako mu Ján Krstiteľ pripravil cestu pri jeho prvom príchode na tento svet.

Panna Mária ten deň, keď sa to stane, nepozná, pozná ho iba Nebeský Otec, ale podľa znamení vie, že je už blízko. Možno ako burzovní makléri, ktorí nie sú jasnovidci, ale vedia predvídať udalosti na finančných trhoch a zarobiť na tom. Tak aj Panna Mária je tá, skrze ktorú Boh uskutočňuje svoj plán a dá jej potrebnú múdrosť, aby rozumela nie finančným trhom, ale Božím plánom.

Patrik B.

Narodený zo ženy

Rozmýšľal som nad tým, prečo je v písme použitý výraz, „narodený zo ženy.“ Gal 4,4.

Je to podobný výraz, ako „Syn človeka.“ Mt 20,18

Obidva výrazy však majú niečo spoločné. Je tam spomenutá Panna Mária Ježišova Matka, ale zvláštnym výrazom: „žena“ a „človek.“ Mohli by sme teda aj povedať: „narodený z Márie“ a „syn Márie.“

Výraz Mária ako „žena“ je použitý v písme viackrát. Ježiš takto oslovil svoju matku: „Žena, hľa tvoj syn.“ Jn 19,26 „Čo ťa do toho, žena, ešte neprišla moja hodina.“ Jn 2,4

Prečo? Myslím si, že chcel poukázať na výraz „žena“ použitý v knihe Genesis.

„Nepriateľstvo ustanovím medzi tebou a ženou medzi tvojim potomstvom a jej potomstvom. Ono ti rozšľiape hlavu a ty mu zraníš päť.“ Gn 3,15

Už tu hovorí Boh o Ježišovi a jeho matke Márii, ale v tej dobe, po páde prvých ľudí do hriechu, nemohol Boh povedať: „Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a Máriou, medzi tvojim potomstvom a jej synom Ježišom, On ti rozšľiape hlavu, a ty mu zraníš päť.“ Podľa mňa to tak nemohol povedať, pretože ešte Mária ani Ježiš na tomto svete neboli a nikto by tomu nerozumel. Tak Máriu a Ježiša vo svojom pláne nazval „žena a jej potomstvo.“ Táto žena s jej potomstvom vstupuje na scénu až vtedy, keď nastal ten pravý čas. ...keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy... Gal 4,4 Ježiš začal verejné účinkovať až vtedy, keď prišla jeho hodina...Mária, tajomná žena bola v tej chvíli pri ňom. „...žena, ešte neprišla moja hodina.“ Jn 2,4

V Jánovom Zjavení sa znovu objavuje tá istá „žena“, ktorá sa spomína na začiatku dejín ľudstva. Na konci sa opisuje, ako „žena odetá slnkom“ a opisuje sa tu jej víťazný boj s drakom.

Potom sa na nebi ukázalo veľké znamenie: Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd. Bola ťarchavá a kričala v bolestiach, lebo mala rodiť. A bolo vidieť aj iné zna-

menie na nebi: Veľký ohnivý drak; mal sedem hláv a desať rohov a na hlavách sedem diadémov; jeho chvost zmietol tretinu nebeských hviezd a vrhol ich na zem. A drak sa postavil pred ženu, ktorá mala rodiť, aby zhltoť jej dieťa, len čo ho porodí. I porodila syna, chlapca, ktorý má železným žezlom panovať nad všetkými národmi. A jej dieťa bolo uchvátené k Bohu a k jeho trónu...

Keď drak videl, že je zvrhnutý na zem, prenasledoval ženu, čo porodila chlapca...

Drak sa na ženu nahneval a odišiel bojovať s ostatnými z jej potomstva, Zjv 12,1-17.

Ja si myslím, že výraz „narodený zo ženy“ Gal 4,4 neplatí len pre Máriu a Ježiša, ale má širší význam. Veď Ježiš ho použil, keď vyzdvihol Jána Krstiteľa.

„Hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nie je nik väčší ako Ján...“ Lk 7,28

Rozmýšľal som, prečo použil tento výraz práve pri osobe Jána Krstiteľa...

Krst je naše nové narodenie. Ale ako sa môžeme druhýkrát narodiť? Túto otázku položil Nikodém Ježišovi. Ježiš mu odpovedal: „Veru, veru, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí zhora, nemôže uzrieť Božie kráľovstvo.“ Nikodém mu vravel: „Ako sa môže človek narodiť, keď je už starý? Azda môže druhý raz vojsť do lona svojej matky a narodiť sa?“ Ježiš odpovedal: „Veru, veru, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva. Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je duch. Nečuduj sa, že som ti povedal: Musíte sa znova narodiť.“ Jn 3,3-7.

Ak sa chceme druhýkrát narodiť, musíme vojsť znova do lona matky...

Toto môžeme urobiť len duchovne. Našou duchovnou matkou je Mária. Je to žena, ktorá má veľké potomstvo. Je to jej syn Ježiš a všetci jeho bratia a sestry. Podľa tela sme potomstvom Evy a podľa Ducha sme potomstvom ženy, Ježišovej matky Márie. Myslím si, že môžeme myslieť na Máriu, keď čítame slová svätého Pavla:

Veď je napísané, že Abrahám mal

dvoch synov: jedného z otrokyne, druhého zo slobodnej. Ten z otrokyne sa narodil podľa tela, ale ten zo slobodnej podľa prislúbenia. To je povedané obrazne. Tamtie sú dve zmluvy: jedna z vrchu Sinaj, ktorá rodí pre otroctvo, a to je Agar. Agar je vrch Sinaj v Arábii a zodpovedá terajšiemu Jeruzalemu, lebo žije so svojimi deťmi v otroctve. Ale Jeruzalem, ktorý je hore, to je tá slobodná, ktorá je našou matkou... Vy, bratia, ste deťmi prislúbenia ako Izák...A tak, bratia, nie sme deťmi otrokyne, ale slobodnej. (Gal. 4.22-31)

Krstom sa stávame slobodní, lebo duchovne sme deťmi tej, ktorá nikdy nebola otrokom hriechu.

Ján, ktorý pokrstil Ježiša, zakúsil tajomstvo znovuzrodenia a bol naplnený Duchom Svätým ešte pred svojím narodením. Bolo to vo chvíli, keď Mária pozdravila Alžbetu.

Len čo Alžbeta začula Máriin pozdrav, dieťa v jej lone sa zachvelo a Alžbetu naplnil Duch Svätý. Vtedy zvolala veľkým hlasom: „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne? Lebo len čo zaznel tvoj pozdrav v mojich ušiach, radostou sa zachvelo dieťa v mojom lone. A blahosladená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.“ Lk1,41-45

Myslím si, že tu niekde môžeme u Jána Krstiteľa hľadať výraz „narodený zo ženy...“

Krstom musíme duchovne najprv vojsť do lona svojej matky, aby sme sa mohli znova narodiť. Vojsť do života našej duchovnej matky Márie znamená stať sa jej súčasťou. Tvoriť s ňou jedno telo. Tak ako to urobil Ježiš, keď z jej lona jej ústami pozdravil Alžbetu. A cez Jej pozdrav naplnil Duchom Svätým Jána Krstiteľa aj jeho matku. Vojsť do života Márie znamená zasvätiť sa jej Nepoškvrnenému srdcu.

Mária o tom hovorí v „modrej knihe“:

„...vykonaný úkon vášho zasvätenia je ako krst. Touto sviatosťou, ustanovenou Ježišom, dostávate milosť, ktorá vás povýši do vyššieho poriadku, ako je váš prirodzený – to znamená do nadprirodzeného poriadku. Dostávate podiel na Božej prirodze-

nosti, vstupujete do spoločenstva lásky s Bohom a vaše činy dostávajú novú hodnotu, prevyšujúcu vašu prirodzenosť, lebo majú skutočne božskú hodnotu. Po krste ste určení len na dokonalú slávu Najsvätejšej Trojice a k tomu ste zasvätení, aby ste žili v láske Otcovej, v nasledovaní Syna a v dokonalom spoločenstve s Duchom Svätým. Okolnosť, ktorá charakterizuje úkon zasvätenia, je úplnosť: keď ste zasvätení, potom celý a navždy. Keď vás prosím o zasvätenie môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, potom to znamená, že sa mi musíte celkom zveriť, úplne a navždy, aby som vami mohla disponovať podľa Božej vôle. Musíte sa mi dokonale zveriť a všetko mi darovať; nemôžete mi dať len niečo a ostatné si ponechať pre seba; musíte byť celkom, ale celkom moji! Potom sa mi máte zveriť nie na jeden deň a druhý deň si ponechať pre seba, alebo mne sa zveriť len na chvíľku, ktorú si vy určíte,

ale musíte to urobiť natrvalo a bez časového obmedzenia. Práve túto dôležitú okolnosť dokonalého a trvalého vlastníctva vašej nebeskej Matky chcem zdôrazniť, keď vás prosím o zasvätenie.“ (25. 3. 1984)

A v modlitbe zasvätenia v modrej knihe sú tieto slová: **Týmto zasvätením rozumieme žiť s tebou a skrze teba všetky svoje záväzky, ktoré sme na seba vzali svojím krstným zasvätením.**

O „živote v nej“ hovorí Mário de Fiesole v knihe Celá Malost:

„...ak malé dieťa, odložené z náručia svojej matky do kolísky, potrebuje láskavú ruku, aby mu prišla na pomoc, aby ho živila, aby ho ošetrovala a dala mu všetko to, čo potrebuje, nie je tým ešte povedané, že na to je nevyhnutná jeho matka, čo mu preukáže tieto služby. Mohla by to byť rovnako dobre nejaká sestra, nejaká príbuzná, alebo dokonca príležitostne otec. Zatiaľ čo celkom malé dieťa, uzavreté v materskom

lone, tvorí integrálnu časť svojej matky: je „niečo z nej“ a z toho dôvodu je v intímnom vzťahu s ňou. Je v tom veľké tajomstvo a veľká plodnosť života v Márii. Toto včlenenie do matky stavia dušu takto skrytú v Márii do stavu podivuhodnej závislosti. O tejto duši možno povedať, že je „vlastnená“ svojou Matkou a že Matka ju používa, aby s ňou robila, čo chce, aby hovorila alebo mlčala, je jej k úplnej dispozícii. Tento celkom malý sa stáva vonkajším životom svojej Matky, ako ona sa stala jeho vnútorným životom. Prepožičiava jej všetko, čím je, aby naša Matka mohla skrze neho prejavíť navonok to, čo prejavuje vnútri neho.“

Toto je vnútorný život „narodených zo ženy“ (Gal 4,4)

Svätý Ludovít Grignion hovorí:

„Svätí narodení z nej prevýšia svätých predchádzajúcich storočí, ako libanonské cédre preyšujú a prekonávajú kriký.“ Rastislav Palovič

VÍTAZSTVO A JEŽIŠOVO EUCHARISTICKÉ KRÁLOVSTVO

(Collevalenza 2023)

Drahí priatelia, dúfam, že sa mi v tejto meditácii podaria dve veci. Najprv považujeme o Kristovom slávnom eucharistickom kráľovstve, ktoré nám naša Pani prisľúbila. Potom si všimneme eucharistický život, ku ktorému nás volá, aby sme ho uskutočňovali.

Panna Mária prejavuje svoj smútok kvôli súčasnému stavu úcty k Eucharistii. Mohla by to byť aj skúsenosť mnohých z nás. Cirkev v Spojených štátoch je ešte živá, ale aj tu nachádzame krízu viery v Eucharistiu. Biskup Barron, v súčasnosti bývajúcí v Minnesote, je známy ako biskup – evanjelizátor. Nedávno priniesla jeho web stránka túto správu:

„Nedávna štúdia New Research Center (Nové výskumné centrum) zistila, že takmer sedem katolíkov z desiatich (69 %) veria, že počas svätej omše sú chlieb a víno, ktoré sa používajú pri svätom prijímaní, symbolmi tela a krvi Ježiša Krista. Čo znamená, že približne iba jedna tretina katolíkov v Spojených štátoch verí v učenie transsubstanciácie, podľa ktorej sa chlieb a víno stávajú skutočným Ježišovým telom a krvou. Je to duchovná kríza, na ktorú bis-

kupi zo Spojených štátov odpovedali tým, že uviedli do činnosti trojročné eucharistické prebudenie, aby pomohli katolíkom pochopiť pravdu a krásu o tejto sviatosti.“

Súčasťou ich snahy urobiť niečo v tomto smere je, že biskup Barron napísal knihu o troch aspektoch Eucharistie, totiž že je pokrmom, obetou a prítomnosťou. Je na dobrej ceste, aby sa dostala k miliónu ľudí.

Približne pred desiatimi rokmi som sa zúčastnil na procesii Božieho tela v mojom rodnom meste Cork v južnom Írsku. Po procesii prišli ku mne dve staré sestry a pozvali ma na kávu s nimi. Jedna z nich bola členkou Mariánskeho kňazského hnutia a bola veľmi nábožná. V centre mesta Corck je blízko seba päť kostolov, do ktorých možno ísť pešo: františkánsky, kapucínsky, augustiniánsky, dominikánsky a diecézny Kostol svätých Petra a Pavla. Tá zbožná pani navštevovala všetkých päť kostolov. Povedala mi toto: „Drahý otče, keď som pozbierala 39 premenných hostií v kostoloch tohto mesta, už som ich prestala počítať.“ Ľudia idú na pohreby alebo iné obrady, idú spolu

s ostatnými osobami na sväté prijímanie, ale nevedia, čo to znamená a nechávajú jednoducho premenené hostie na sedadle! A to sa deje na ostrove svätých a vzdelancov!

V tomto kontexte oznámenie našej Mamy, že pre Cirkev prichádza veľké eucharistické obdobie, je úžasná správa a dodáva nám odvalu, aby sme sa stali eucharistickými ľuďmi, ako po tom Panna Mária túži.

Na výročných duchovných cvičeniach v roku 1996, 24. júna, nás don Stefano Gobbi upozornil na toto blížiac sa eucharistické kráľovstvo. Prípo- menul nám, že my kňazi sme boli vyvolení pre víťazstvo a preto máme naplno prežívať svoje zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Máriino Srdce víťazí jedine v slávnom Kristovom víťazstve. Zdôraznil, že Panna Mária hovorí o slávnom Kristovom príchode, pričom sa nezdá, že by to bol jeho posledný príchod v deň súdu. Don Stefano nám pripomína, pričom cituje „modrú knihu“, že tento príchod bude súvisieť s príchodom eucharistického Kristovho kráľovstva. S týmto príchodom budeme môcť dokonale plniť Božiu vôľu, bude súvisieť s novými a druhými Turícami a bude to víťazstvo Božieho milosrdenstva, Ježišovej milosrdnej lásky. Pozrime sa na to, čo hovorí

o tomto príchode „modrá kniha“.

JEŽIŠOVO EUCHARISTICKÉ KRÁĽOVSTVO V KNIHE „KŇAZOM, NAJMILŠÍM SYNOM PANNY MÁRIE“

Už počas vianočnej noci roku 1975 oznamovala Panna Mária „nové narodenie“: „Triumf môjho Nepoškrveného Srdca nastane s novým Ježišovým narodením v srdciach mojich úbohých zbludilých detí.“ (24. 12. 1975)

Počas vianočnej noci roku 1978 povedala Panna Mária po prvý raz, že sa „pripravuje príchod slávneho kráľovstva Ježišovej lásky“. A o Ježišovom eucharistickom kráľovstve hovorila prvý raz na sviatok Božieho tela, 14. júna 1979: „Jeho slávne kráľovstvo zažiarí predovšetkým v jeho eucharistickom triumfe, pretože Eucharistia sa znovu stane srdcom a centrom všetkého života Cirkvi. Ježiš v Eucharistii sa stane vrcholom každej vašej modlitby, ktorá má byť modlitbou klaňania, vďaky, chvály a zmierenia.

Ježiš v Eucharistii sa znova stane centrom všetkých liturgických úkonov, ktoré sa rozvinú ako hymnus k Najsvätejšej Trojici, skrze Kristovu ustavičnú kňazskú činnosť, ktorá sa uskutočňuje v eucharistickom tajomstve.

Ježiš v Eucharistii sa znova stane centrom vašich cirkevných zhromaždení, pretože kostol je jeho chrámom, jeho domom, ktorý bol vybudovaný predovšetkým preto, aby mohla zažiť uprostred vás jeho Božská prítomnosť.“ (14. 6. 1979)

Eucharistické kráľovstvo oznamujú aj ďalšie štyri vnútorné reči, v rokoch 1987, 1988, 1990 a 1993. Druhé a tretie sú veľmi krátke. Teraz preskúmame všetky. Pridám tiež zoznam všetkých hlavných vnútorných rečí o Eucharistii v modrej knihe.

„Matka adorácie a vynáhrady“ je vnútorná reč vyslovená v Rubbio 21. augusta 1987. Jasne ukazuje, že je to sám Ježiš, ktorý je prítomný aj teraz v Eucharistii a že jeho prítomnosť sa zosilnie. „Kedže Ježiš Kristus je skutočne prítomný v Eucharistii, zostáva stále s vami a táto jeho prítomnosť sa stane účinnejšou, zažiarí nad svetom ako slnko a označí začiatok novej éry.

Príchod slávneho Kristovho kráľovstva bude súvisieť s najväčšou žiarou úcty k Eucharistii. Kristus založí svoje slávne kráľovstvo na všeobec-

nom triumfe svojho eucharistického kráľovstva, ktoré sa rozvinie v celej svojej moci a bude schopné zmeniť srdcia, duše, ľudí, rodiny, spoločnosť, celú štruktúru sveta. Až Ježiš obnoví svoje eucharistické kráľovstvo, privedie vás k tomu, že sa budete radovať z jeho stálej prítomnosti, ktorú budete prežívať novým a mimoriadnym spôsobom. Privedie vás k tomu, že zakúsíte druhý, obnovený a ešte krajší pozemský raj.“ (21. 8. 1987)

Nasledujúce vnútorné reči sú krátke. 31. augusta 1988 vo Viedni povedala Panna Mária: „Príchod slávneho Kristovho Kráľovstva nastane zároveň s triumfom Ježišovho eucharistického Kráľovstva. Milujte Ježiša, nasledujte ho, kráčajte cestou pohrdania svetom i sebou samými.“

Na Zelený štvrtok 12. apríla 1990 hovorí Panna Mária: „Vskutku, príchod slávneho Kristovho kráľovstva nastane súbežne s veľkou nádherou jeho eucharistického kráľovstva medzi vami. Eucharistický Ježiš uvoľní všetku svoju silu lásky, ktorá premení duše, Cirkev a celé ľudstvo.“

Vo vnútornej reči vyjadrenej v Sydney 21. novembra 1993 zhrnula Panna Mária pre nás svoje posolstvo o slávnom Kristovom kráľovstve. Zakončila ho slovami o eucharistickom kráľovstve. Predstavím túto časť a zbytok zhrniem.

„Slávne Kristovo kráľovstvo sa uskutoční súčasne s triumfom Ježišovho eucharistického kráľovstva. Lebo vo svete, očistenom a posvätenom, dokonale obnovenom láskou, prejaví sa Ježiš predovšetkým v službe svojej prítomnosti v Eucharistii.

Eucharistia uvoľní všetku božskú moc a stane sa novým slnkom, ktorého žiariace lúče sa budú zrkadliť v dušiach i v životoch jednotlivcov, rodín i národov a vytvoria zo všetkých jediný učenílivý a pokojný ovčinec, ktorého pastierom bude Ježiš. Do tohoto nového neba a na túto novú zem vás uvedie vaša nebeská Matka, ktorá vás teraz zjednocuje zo všetkých častí sveta, aby vás pripravila na prijatie Pána, ktorý prichádza.“

Všetkých vás pozývam, aby ste meditovali o týchto posolstvách a snažili sa ich použiť pre seba samých. Panna Mária oznamuje, že nás čaká výnimoč-

né eucharistické obdobie. Chcel by som zdôrazniť to, čo nasleduje:

– Ide o reálnu sviatostnú prítomnosť vzkrieseného Ježiša, jeho tela, krvi, duše i božstva v Eucharistii.

– Slávny eucharistický príchod nie je finálny príchod Ježišovho súdu, ale slávne zjavenie tejto jeho reálnej prítomnosti už teraz v Eucharistii.

– Bude to zjavenie sily lásky jeho eucharistickej prítomnosti, lásky už prítomnej, avšak veľmi ignorovanej.

– Prostredníctvom svojej eucharistickej lásky prinesie Ježiš veľkú premenu a výraznú obnovu jednotlivcov i spoločnosti.

Cirkev odsudzuje milenarizmus. Katechizmus katolíckej Cirkvi 676 tvrdí. „Tento podvod antikrista sa rysuje vo svete vždy, keď si niekto nárokuje splniť v dejinách mesiášsku nádej, ktorá sa môže uskutočniť iba mimo dejín, a to eschatologickým súdom. Cirkev odmietla túto falzifikáciu budúceho Kráľovstva aj v umierenej podobe, známu pod názvom „milenarizmus“, ale najmä v politickej podobe sekularizovaného, „vnútorne zvráteného“ mesianizmu.“

Don Stefano Gobbi sa vždy staral o to, aby sa všetko v „modrej knihe“ chápalo podľa Svätého písma, Tradície a učenia magistéria Cirkvi. Ježišovo slávne eucharistické kráľovstvo nie je jednoznačne vyjadrené vo Svätom písme, avšak don Stefano nás uisťoval, že z hľadiska učenia Cirkvi nie je táto udalosť odsúdená. Ide o prejav Kristovej mocnej lásky, ktorá už je prítomná v Eucharistii. Sú nevyhnutné ďalšie štúdiá a objasnenia o tomto tajomstve, avšak táto meditácia nie je na to miestom.

Ježiš hľadá našu lásku. Hovorí nám to Panna Mária:

„Keby ste vedeli, ako vás eucharistický Ježiš miluje, ako i nepatrné gesto vašej lásky ho naplňuje radosťou a útechou! Ježiš odpúšťa tolko svätokrádeží a zabúda na nekonečnú nevďačnosť pre jedinú kvapku čistej kňazskej lásky, ktorú kladiete do kalicha jeho eucharistického Srdca.“ (21. 8. 1987)

„Nechajte sa ovládnuť jeho láskou.“ (31. 3. 1994)

Naša odpoveď Ježišovi v Eucharistii má byť:

– „Chodte pred Svätostánok. Ježiš je skutočne prítomný v Eucharistii, preto chce vstúpiť do trvalého spoločenstva života s vami... Eucharistický Ježiš sa stane modelom a formou vašej svätosti.“ (21. 8. 1987)

– „Eucharistické Srdce Ježišovo urobí pre každého z vás veľké veci.“ (13. 7. 1978)

– „Urobte zo svätej omše stred všetkej svojej zbožnosti, vrchol svojho kňazského dňa, srdce svojho apoštolského snaženia.“ (12. 4. 1990)

– „Chodte pred Svätostánok. Avšak vaša prítomnosť pred Svätostánkom nech nie je len prítomnosťou modlitby, ale i spoločenstvom života s Ježišom.“ (21. 8. 1987)

– „Budte horiacim plameňom poklony a odprosenia pre Ježiša prítomného v Eucharistii... Často konajte hodiny poklony pred Eucharistiou a privádzajte všetky duše k Ježišovmu Srdcu, ktoré je prameňom milosti a Božieho milosrdenstva.“ (13. 9. 1984)

– „Klaňajte sa mu so mnou, zahŕňajte ho so mnou láskou, potešujte ho so mnou, ďakujte mu so mnou, nahradzujte urážky so mnou, chlad a veľkú ľahostajnosť, ktorou je obklopený. So mnou ho bráňte.“ (24. 12. 1977)

– „Budte horiacim plameňom poklony a odprosenia pre Ježiša prítomného v Eucharistii.“ (13. 9. 1984)

Naši ľudia

Panna Mária sa sťažuje, že je „bolestná matka Eucharistie“ kvôli prázdnote, ľahostajnosti a tiež svätokrádežiam, ktoré obklopujú Ježiša v Eucharistii. Okrem iného žiada o toto:

– „Milovaní synovia, budte vy dnes horúcou výzvou k návratu celej bojujúcej Cirkvi ku Kristovi, ktorý je prítomný v Eucharistii.“ (8. 8. 1986)

– „Prinášajte všetci Ježišovi v Eucharistii – k adorácii, ku sv. prijímaniu – čo najväčšiu lásku.“ (14. 6. 1979)

– „Pomáhajte všetkým približovať sa k eucharistickému Ježišovi s dôstojným správaním sa.“ (14. 6. 1979)

– „Teraz vám zjavujem svoju materskú vôľu, aby Eucharistický Ježiš našiel vo vašich kostoloch svoje kráľovské sídlo, kde ho uctievať a klaňajú sa mu veriaci... Snažte sa, aby Najsvätejšia Sviatosť bola obklopená i kvetmi a svetlami ako znameniami vašej lásky a vašej nežnej zbožnosti.“ (31. 3. 1988)

– „Vystavujte ju často úcte veriacich; rozmnožujte hodiny verejnej adorácie.“ (31. 3. 1988)

Drahí kňazi, budme súčasťou rodiny veľkých eucharistických svätých. Medzi nimi je Tarzicius, svätý Cyril Jeruzalemský, svätá Juliana z Liegi, svätý Tomáš Akvinský, svätá Klára z Assisi (ktorej sestry ešte stále pokračujú v živote adorácie), svätá Margita Mária, svätý Alfonz z Liguori, svätá Terézia z Avily, svätý Peter Julián Eymard a svätá Terézia z Lisieux.

Mali sme tiež mnohých eucharistických mystikov. Aj Matka Tereza patrí k tejto vznešenej skupine. Pred mnohými rokmi som strávil s ňou krátke obdobie. Povedala mi, že jej Rád sa začal zväčšovať, keď uviedla do každého dňa hodinovú adoráciu pre každú sestru. Pýtala sa ma, čo robím a keď sa dozvedela, že som učil seminaristov, dala mi aj pre nich túto regulu:

1. Každý deň hodinu pred Ježišom v Najsvätejšej Sviatosti.
2. Týždenná svätá spoveď.
3. Nejaké pokánie.

Naša Mama nás povzbudzuje, aby sme boli živou súčasťou tejto veľkej

tradiície lásky voči Ježišovi v Eucharistii.

Živo si spomíname na každoročné listy kňazom od nášho patróna, svätého pápeža Jána Pavla II. On sám nám dával žiarivý príklad kňaza a biskupa žijúceho z Eucharistie. Je zaujímavé si všimnúť, že francúzska sestra Marie Simon Pierre, ktorá bola zázračne uzdravená z Parkinsonovej choroby a bola prijatá pre blahorečenie pápeža, hovorí takto: „Po zázraku bol môj vnútorný život zmenený a prehĺbený. Dnes ma priťahuje Eucharistia, eucharistická adorácia a nikdy nevynechám modlitbu ruženca.“

Drahí, zakončím spomienkou na drahého dona Stefana. Mnohí z nás si pamätajú, ako viedol Svätú hodinu počas našich duchovných cvičení. Zakaždým opakoval, krátko pred požehnaním, slová Panny Márie počas vnútornej reči z 21. 8. 1987, Matka klaňania a zadosťučinenia: „**Ježišu, ty si naša láska, ty si náš jediný skutočný priateľ. Ježišu, milujeme ťa, Ježišu, sme do teba zaľúbení.**“ Amen.

P. Donald McIlraith
Preklad: Sr. Margita Baroková

Stíšenie pred Bohom

Bol to pre svätáho farára z Arsu pôsobivý zážitok, o ktorom rozprával. Jedného dňa vošiel do svojho kostola a uvidel tam roľníka, ktorý sa veľmi sústredene pozeral na oltár, na kríž a na svätostánok. Na otázku kňaza, čo tu takto robí, povedal len: „Ja sa pozerám na Neho a On sa pozerá na mňa.“ Roľník tým vyjadril vlastnú podstatu kresťanskej nábožnosti. Ide o to, prebývať u Pána, chcieť mu byť nablízku, tak ako Lazárova sestra Mária v Betánii, ktorá chcela hlavne byť pri Ježišovi a počúvať jeho slová.

Samozrejme, že to mala Mária oveľa ľahšie, ako ten roľník v Arse alebo aj my dnes – veď ona videla Ježiša zoči-voči, kým nám sa ukazuje skrytý, v prostom ale svätom premenenom chlebe. Kým v tom prvom prípade, v prípade Márie, je potrebné len hlboké sústredenie, ktoré možno dosiahnuť len v tichu a modlitbe, v tom druhom, aj našom prípade, je potrebná aj viera v prítomnosť Pána Ježiša vo Sviatosti Oltárnej – viera a dôvera v toho, ktorý vo večeradle túto sviatosť ustanovil a ktorý bol toho ustanovenia schopný, lebo je Syn Boží.

Pri uctievaní Pána v kostole ide teda na jednej strane o dôveru, ale tiež o to, úplne sa na neho spoľahnúť, čo oboje sa nedá od

seba oddeliť. Len keď dúfam v to, že Boh mi prisľúbil svoju prítomnosť v Eucharistii, môžem sa na to naozaj spoľahnúť. A keď sa na to spolieham, dôverujem pevnejšie, pretože dokážem zahnať vrúcnou modlitbou pochybnosti, ktoré by sa dostavovali.

Ale či nemá to, čo je zahalené a skryté, tiež z inej perspektívy svoju vlastnú hodnotu? Či nám nechce on v tejto jednoduchosti ukázať svoju lásku a povzbudiť nás, aby sme ho stále znovu milovali? Keby prišiel s bleskami a v búrke, asi by sme ho nepochopili s takou láskou, ba náš strach a chvenie by boli tak veľké, že by sme sa vôbec nemohli k nemu prikloniť s láskou.

Na druhej strane ale vieme z Biblie, že sa Boh niekedy ukazuje aj s mocou. Napríklad Matúš opisuje, že stretnutie žien s anjelom pri prázdnom hrobe sa odohrávalo za veľkého zemetrasenia. Ale potrebujeme občas aj to zakúsiť, aby sme si pri všetkej božskej láske uvedomili vážnosť nasledovania. I keď sa Boh v Eucharistii ukazuje tak malý a jednoduchý, je to predsa ten mocný Boh, ktorý pri všetkom milosrdenstve dokáže aj zjednať spravodlivosť.

Ale pre to ešte nie je potrebné šokovať toho, kto hľadá stretnutie s ním. A tu sme

znova pri roľníkovi z Arsu. Jemu sa zrejme podarilo tak dlho a tak intenzívne prebývať u Pána, že mohol pocítiť, čo je podľa Kristovho prisľúbenia realitou: „On sa pozerá na mňa.“ A ten roľník k tomu nepotreboval prijímanie Eucharistie, ani sa nemodlil pred vystavenou Najsvätejšou Sviatosťou – on mohol zakúsiť túto skúsenosť, i keď eucharistický Pán bol skrytý za dvierkami svätostánku. Ako musel potom zakúsiť jeho prítomnosť, keď sa stretol s Kristom v monštrancii – a ako veľmi, keď ho prijal vo svätom prijímaní?!

LEN S PÁPEŽOM

„Predovšetkým pre Cirkev nadišla hodina veľkej skúšky, pretože bude otrášená stratou viery, zatemnená odpadlivosťou, zranená zradou, opustená svojimi synmi, rozdelená rozkolom, ovládnutá slobodomurármi, stane sa úrodnou pôdou pre vzrast jedovatého stromu ničomníka, antikrista, ktorý uprostred nej založí svoje kráľovstvo.“ (1. 1. 1993)

Predovšetkým pre tento čas platí, čo nám nebeská Matka a Veliteľka tak zdôrazňuje, že našou jedinou záchranou je zostať s pápežom.

Ale čo vtedy, keď sa otcovi ľži darí zatemňovať pápeža? – S tým počítajme. Keď nám sám Ježiš dal toto uistenie, skalú, na ktorej postavil svoju Cirkev, brány pekelné nepremôžu a tou skalou je Peter, teda dnes jeho nástupca, tak sa nečudujme, že satan práve túto skalú bude chcieť zatemniť pred našimi očami. A že nikdy tak, ako proti tomuto pápežovi sa zamerá, to je pre nás znakom, že boj vrcholí. A to je pre nás výzvou, že teraz treba vytrvať!

V týchto volebných a povolebných dňoch sme opäť mali možnosť počuť v našej televízii, že pápež František sa vyjadril, že je možné pozhŕňať homosexuálne páry, ale nemožno to považovať za manželstvo. Každému veriacemu je jasné, že toto nemohol povedať, lebo to by Cirkev pozhŕňala príležitosť k hriechu. Odznelo to niekoľkokrát, ale nik sa toho nechytí, ďalej sa to nerozvíjalo, zrejme záujem bol obrátený na to, kto zostaví po voľbách vládu, toto sa možno vnímalo len ako snaha oslabiť ostrážitosť zo strany veriacich voči

Ako je to s našou túžbou po stretnutí s Kristom v Eucharistii dnes? Keď pápež Pius X. na začiatku 20. storočia povolil časté sväté prijímanie, čo predtým nebolo obvyklé, bol to pre mnohých nábožných ľudí veľký dar. Dnes je pre mnohých ľudí slávenie Eucharistie ničím, čo ich zaťažuje. Vyspať sa je pre nich dôležitejšie, futbal má prednosť. To je veľmi poľutovaniahodné, ale dnes si uvedomiť dar Eucharistie sa zdá možné len tak, že prebudíme túžbu po stretnutí s Kristom. Prvým krokom k tomu je – podľa istého skúseného duchovného

nebezpečenstvu „ideologickej kolonizácie“. No nie je všetkým dňom koniec a táto téma sa zaiste bude objavovať.

Ona už vlastne aj žije svojím životom v tieni schizmatickej nemeckej nepravdy „synodálnej cesty.“ Jej zástancovia sa koncom septembra zhromaždili neďaleko kolínskej katedrály okolo simulovaného oltára, obklopení sviečkami, kvetmi a dúhovými vlajkami. Toto zhromaždenie po sérii piesní, kázania a tancov vyvrcholilo požehnaním párov rovnakého pohlavia v jasnom akte vzbury a schizmy proti Rímu a tradičnému učeniu Cirkvi o manželstve. Kňazi v albách a štólach požehnávali jednotlivé homosexuálne páry.

Stretnutie sa uskutočnilo na pozvanie kňaza Wolfganga Rosheho z mníchovskej arcidiecézy, ktorý je otvoreným obhajcom homosexuálneho hriechu. Naskytol sa tu obraz, aký možno vidieť na stretnutiach nemeckej synodálnej cesty.

A to sa deje v čase, keď pápež František zvoláva do Ríma synodu Katolíckej cirkvi. Čo všetko sa tu môže pomiešať v hlavách jednoduchých veriacich! Jedna synoda – druhá synoda, úloha Františka v jednej, v druhej, kto to v dnešnej náboženskej nevedomosti rozlíši?!

Piati kardináli napísali pápežovi Františkovi list, v ktorom bola okrem iných aj otázka, či možno pozhŕňať homosexuálne páry. Pápež jasne odpovedal, že homosexuálne páry pozhŕňať nemožno. Ale možno pozhŕňať jednotlivé osoby, aj keď sú homosexuálne, tak, ako možno pozhŕňať každého človeka, každého hriešnika. „Keď totiž niekto žiada o požehnanie, vyjadruje tým žiadosť o pomoc od Boha, prosbu o možnosť žiť lepšie,“ dodáva pápež František.

No a zrejme táto jeho odpoveď sa úplne prekrútená dostala do našich te-

mládeže – vytvoríť ovzdušie stršenia a upokojenia, aby sa stalo zretelným, že toto ticho obohacuje, a práve vtedy je počuť Ježišov hlas a je možné vnímať jeho tvár. Potom je možné aj v kostole ako na posvätnom mieste vnímať prítomnosť Pána vo svätostánku.

Je to dlhá cesta, ktorá dá duchovnému vela práce a iste sa stretne aj s neúspechmi. Ale je to cesta, ktorá môže prispieť k obnoveniu viery a k nábožnosti. (Z Der Fels)

levíznych správ. Počítajme s tým, že tento boj neustane a pápež bude naozaj musieť niesť kríž v tom najťažšom boji.

„Vy, kňazi, ktorých zhromažďujem do svojho Hnutia, aby ste zarazili tento satanov postup, musíte tvoriť s pápežom najmocnejšiu bariéru. Musíte šíriť jeho slovo, musíte ho hájiť, pretože on bude musieť držať kríž uprostred najväčšej búrky dejín.“

(28. 8. 1973)

Aj v Nemecku má Mária svoje „malé stádo“. Aj tam sú aj verní katolíci. Tiež na okraji spomenutého zhromaždenia sa viacerí miestni verní katolíci zmobilizovali a striedavo v dvoch hlavných skupinách sa modlili, spievali mariánske piesne a vyznávali svoju vieru v opozícii voči hrubému rúhaniu. Musíme byť aj my pripravení aj na takúto verejnú obhajobu Cirkvi, keď bude ohrozované jej učenie a jeho praktizovanie v živote.

No nesmieme strácať nádej, keby to došlo i k tomu, na čo nás naša nebeská Matka pripravuje:

„Predovšetkým musí mať môj nepriateľ dojem, že všetko získal, že má teraz všetko vo svojich rukách. Preto mu bude dovolené dostať sa i dovnútra Cirkvi a podarí sa mu zatemniť Božiu svätyniu.“ (18. 10. 1975)

Áno, tento boj môže skončiť len vtedy, keď si bude satan týmto istý, že už všetko získal. Kým si tým nie je istý, ešte stále bude tvrdiť, že mu ešte nebolo dovolené vyskúšať všetko, čo dokáže. Keď sa toto stane, keď to bude vyzeráť, že je s Cirkvou koniec, keď sa bude zdať a veriť, že dokonca aj pápež zlyhal alebo zradil, vtedy si uvedomme, že toto má oklamať satana a nie nás. My musíme stále veriť našej Veliteľke a ostať verne pri pápežovi. Tým sme verní Kristovi, ktorý dal skale Petrovej ten jedinečný prisľub, aký nedal ničomu inému na tejto zemi.

Pán je s Cirkvou (1)

Božský Majster, ak treba, použije aj mimoriadne prostriedky, aby pomohol svojej Cirkvi, ako jej to prisľúbil. Príkladom toho je príbeh talianskej mystičky Márie Terézie Carloni (1919-1983). Aj skrze ňu, pomocou daru bilokácie, ktorý jej daroval, maril Pán moc protináboženského komunistického režimu naozaj mimoriadnym spôsobom. Ak bude treba, iste pomôže aj dnes.

V jednej bohatej aristokratickej rodine v talianskom meste Urbino prišlo 9. októbra 1919 na svet dievčatko, ktoré sa malo stať radkyňou a oporou nie len biskupov a kardinálov, ale aj štyroch pápežov – Pia XII., Jána XXIII., Pavla VI. a Jána Pavla II. Keď ako trojročná stratila Mária Terézia rodičov, jej výchovy sa ujala babička, ktorá zverené vnúčatá – Máriu Teréziu a jej o šesť rokov staršieho brata – vychovávala podľa prísnych náboženských a morálnych zásad, zodpovedajúcich ich stavu. Napriek starostlivej a prísnej výchove bola Mária Terézia ako mladé dievča skrze služobníctvo a iných známych často konfrontovaná s protináboženskými názormi a škandálnymi situáciami, čo malo za následok, že sa v tomto vnútornom zmätku vzdala akéhokoľvek náboženského praktizovania. Jej citlivé a úzkostlivé svedomie často trápili rozpaky, ktorých sa chcela zbaviť vo svätej spovedi. Ako 17-ročná však natrafila na nie príliš chápevého spovedníka, takže zo spovednice utiekla s pevným presvedčením, že sa tam už nikdy nevráti. Stojac vo dverách kostola uprela posledný pohľad na kríž a na rozlúčku povedala: „Ešte sa uvidíme!“ Tieto slová sa skutočne naplnili, ale cesta späť bola veľmi zdĺhavá.

Počas 2. svetovej vojny sa Mária Terézia v rokoch 1939-1943 i napriek nesúhlasu svojej rodiny kvalifikovala ako zdravotná sestra a s veľkým nasadením pracovala v Ríme u maltézskeho rytierov. Napriek tomu, že nechodila ani na svätú omšu, ani neprijímala sviatosti, Boha Otca veľmi milovala. Modlila sa a celkom sa obetovala pre zranených a umierajúcich. „Čo som len mohla robiť ja, úbohý výhonok, ktorý sa oddelil od vinice? Prebdeté noci na studenej podlahe pri chorých, ktorí tak či tak umierali, ale si to neuvedomovali

a nerebelovali. Kiež by mohli zakúsiť aspoň trochu pokoja!

Na celé mesiace som zabudla na spánok, noci som trávila v prázdnej kaplnke, kde som ležala v prostrácii pred Najsvätejšou Sviatosťou. Za čo som sa modlila? Neprosila som o nič pre seba, pretože som sa nepovažovala za živého člena Cirkvi. Prosila som za tých, čo boli mimo Cirkvi.“

Počas týchto rokov sa Mária Terézia zamilovala do mladého lekára, ktorý jej lásku opätovoľ. Uprostred takej utrpenia zasvitlo do jej života svetlo nádeje, ktoré ale veľmi skoro znova zhaslo. Keď jeden večer spolu kráčali na nočnú službu, zastavila ich na Anjelskom moste policajná hliadka. Skôr, než stihli vyťahovať doklady, jeden z policajtov na lekára vystrelil. Mária Terézia sa pokúsila dostať zraneného do nemocnice, ten však ešte cestou zomrel. Zažila ďalšiu nevýslovnú bolesť!

Na prianie rodiny študovala po vojne pedagogiku, aby mohla vykonávať povolanie, primerané jej postaveniu. To jej však nebránilo v tom, aby i naďalej pracovala ako zdravotná sestra. Mala 26 rokov a túžila celkom sa do niečoho vložiť, ale vlastne nevedela, čo má robiť so svojím životom: „*Buď všetko alebo nič,*“ to bolo jej životným heslom. „*Urobila som všetko, čo bolo možné, to nemožné ešte urobím.*“

Nový začiatok

Po babičkinej smrti v máji 1951 zostala 31-ročná Mária Terézia úplne sama. „*Sklúčená, vyčerpaná, premožená obavou, že zomriem bez toho, aby som vykonala niečo, čo má cenu, pokúsila som sa po zúfalom rozhodnutí ešte raz pristúpiť ku svätej spovedi a prisahala som, že to bude naposledy. Celý týždeň som sa pripravovala intenzívnou modlitbou a tvrdým odriekaním... Zvláštne, ale pravdivé: Hneď som pochopila, že tento zúfalý úkon dobrej vôle bola milosť. Môj farár P. Cristoforo Campana ma neodvrhol tak, ako som očakávala, vôbec sa ničomu nečudoval, neodsudzoval ma. ... Šestnásťhodinová spoveď, rozdelená na tri etapy, mi umožnila zhodiť z bedier toto strašné bremeno a znovu mi priniesla pokoj.*“

Farár farnosti Urbino, z ktorej Mária Terézia pochádzala, rozpoznal jej túžbu

Marie Teresie Carloni

po hlbokom živote viery a po zjednotení s nebeským Otcem a zároveň jej veľkú ochotu prinášať zmierne obety. Táto citlivá, rozhodná duša, konečne našla správneho vodcu, ktorý ju doprevádzal až do jej smrti. Ježiš ju mohol formovať a obdarovať milosťami, ktoré sú v dejinách Cirkvi jedinečné.

Keď v marci 1952 P. Cristoforo navštívil Máriu Teréziu, stal sa svedkom mystickej milosti, o ktorej mu už pred dvomi mesiacmi písala v listoch. Keď jej najskôr radil, aby hlas, o ktorom písala, ignorovala, chcel sa predsa len presvedčiť, či bola jeho rada správna. On sám rozpráva: „*Keď so mnou hovorila, videl som, ako privrela oči, vnútorne bola akoby vzdialená a hovorila s »niekým neviditeľným«, ten však bol pre ňu úplne reálny. Trvalo to asi štvrt alebo pol hodiny a potom bolo všetko opäť normálne. Hanbila sa predom mnou a hovorila: »Nie je to moja vina. Vy ste ešte stále tu?«*“

P. Cristoforo vedel, že pre Máriu Teréziu by bolo nemožné ignorovať tieto mystické rozhovory, hoci sa o to z poslušnosti snažila. Keď mali tieto rozhovory vždy duchovný obsah, ktorý sa vo všetkom zhodoval s náukou Katolíckej cirkvi, P. Cristoforo rozhodol: „*Ak to Boh chce pre svoje ciele, nech sa stane jeho vôľa. Nechcem byť prekážkou v ceste, po ktorej chce Boh viesť túto dušu.*“

Duchovné materstvo pre kňazov

Tento jav sa opakoval každý utorok a piatok. Počas jedného takejho mystického zážitku hlas prostredníctvom Márie Terézie prehovoril k P. Cristoforovi: „*V tomto storočí chcem zopakovať svoje utrpenie. Ty ako jej duchovný vodca to môžeš prijať alebo odmietnuť, pretože ty si autorita, ktorá ma zastupuje. Ale vedz, že je to moja vôľa.*“ – „*Ale kto si?*“ pýtal sa P. Cristoforo, hoci vlastne pochopil, kto s ním hovoril. „*Som Ježiš,*“ dostal odpoveď. „*Táto duša sa mi ponúkla a ja som ju prijal. Sta-*

ne sa obeťou pre spásu mnohých.“ Odvtedy už P. Cristoforo nepochyboval o pravosti jej mystického daru.

Už od januára 1952 Ježiš Máriu Teréziu hlboko zjednocoval so svojím vykupiteľským utrpením. Každý piatok od 12. do 15. hodiny pretrpela na tele a na duši Ježišovu trojhodinovú smrteľnú agóniu – zmiernie utrpenie, ktoré prinášala Bohu jeho obeť za záchranu duší. Pán skrze Máriu Teréziu, ktorá bola v extáze, zvestoval P. Cristoforovi, že 11. apríla 1952 na Veľký piatok chce darovať neveste svojho utrpenia aj svoje rany. Presne o tretej hodine sa objavili stigmy na rukách, na nohách a na boku Márie Terézie. Stigmy však boli viditeľné len vtedy, keď to jej duchovný otec uznal za potrebné a ku zviditeľneniu dal svoje povolenie.

Mária Terézia obetovala svoj život v prvom rade za kňazov, zahrňajúc medzi nich i svojho duchovného otca. V jednom vrúcnom akte odovzdanosti Panne Márii napísala: „Príjmi obeť môjho života ako výkupné za nich a urob svojich vyvolených svätými.“

Plný nežnosti odpovedal Ježiš na oddanosť tejto duše tým, že 20. decembra 1952 jej – podobne ako predtým sv. Kataríne Sienskej a mnohým iným mystičkám – udelil dar mystických zásnub. Prítom povedal: „Som ochotný byť tvojím ženichom, ale chcem, aby sa mi moja nevesta stala podobnou: Bude prenasledovaná, pošliapovaná, znevážaná, neustále trpiaca na tele i na duši... Keď ňou budú ľudia opovrhovať, príjme ju Boh ako najvzácnejšiu perlu, získanú a odovzdanú ako výkupné, aby tak získala nebo pre mnohé duše.“

Zmierna obeta za Rusko

Dňa 4. januára 1953 zomrela Ivana Puškinová, vnučka známeho ruského básnika Alexandra Sergejeviča Puškina. Tajne vyznávala katolícku vieru, organizovala podzemnú Cirkev v Rusku a vlastný život obetovala za záchranu svojho národa. V tomto duchu si vedome zvolila Stalinovu dušu, keď jeho zločiny boli tak neslýchané a kruté. Počas jednej trojhodinovej piatkovej agónie hovoril Pán Ježiš skrze Máriu Teréziu k P. Cristoforovi o smrti tejto ženy. Ježiš ho ako duchovného vodcu prosil, aby sa Márie Terézie opýtal, či by bola ochotná nahradiť túto zmiernu dušu so všetkými dôsledkami, ktoré sú spojené

s obeťou za Rusko a za všetky krajiny ovládané ateistickým materializmom. Ešte počas extázy utrpenia Mária Terézia bez zaváhania odpovedala: „Ak to Pán chce a keď mi k tomu dá potrebnú silu, prijímam.“

V ten istý deň jej začali veľké bolesti a jej duch bol zovretý obrovským smútkom. Trvalo dlho, než si zvykla na tento nový spôsob intenzívneho utrpenia. Okrem fyzických bolestí jej nebeský Otec zveril utrpenie z poníženia, keď zakúšala napríklad osočovanie a nepravdivé reči zo strany svojich blízkych. Satan ju tiež fyzicky týral a zraňoval, čo ju veľmi oslabovalo.

Keď sa začiatkom marca 1953 dostalo na verejnosť, že Stalin umiera, Ježiš sa láskavo a s veľkým rešpektom obrátil skrze Máriu Teréziu na P. Cristofora: „Teraz ťa o niečo poprosím, ale len keď to dovoľíš a ona to príjme. Skôr, než Stalin zomrie, chcem mu napriek všetkým jeho zločinom ponúknuť možnosť záchrany tak, ako ju ponúkam všetkým vykúpeným. Ak ste obaja ochotní, prosím vás, aby ste tieto »tri hodiny« obetovali za Stalinovu dušu. Nelákajte sa však toho utrpenia.“ Mária Terézia prívola, že toto zmiernie utrpenie ponešie. Jej duchovný vodca neskôr napísal: „Na toto nevýslovné utrpenie nikdy nezabudnem. Pri pohľade na ňu som plakal hrôzou a chcel som kričať: »Dost! Dost!«“

Jozef Stalin zomrel 5. marca v Moskve. Nikto nevie, či ponúknutú milosť prijal. Stalin bol jednou z tých osôb, o akých sv. Faustyna Kowalská napísala: „Neraz Božie milosrdenstvo hriešnika zachytáva v poslednej chvíli, zvláštnym a tajomným spôsobom. Navonok sa nám javí, akoby všetko bolo stratené, ale nie je tomu tak... Navonok ničím neprejavuje ani ľútosť ani sklúčenosť, pretože na vonkajšie veci už (tieto duše) nereagujú. Aké nepreniknuteľné je Božie milosrdenstvo. Ale hrôza! Sú aj duše, ktoré dobrovoľne a vedome túto milosť odmietajú a pohrdajú ňou. I keď už umierajú, milosrdný Boh dáva duši ten jasný vnútorný okamih, že ak duša chce, má možnosť sa k Bohu vrátiť.“ (Denníček, 1698).

Ne nahraditeľný zdroj informácií pre pápeža

Od ruskej Októbrovej revolúcie v roku 1917 boli v celom Sovietskom zväze

a potom vo všetkých krajinách východného bloku až po Čínu biskupi, kňazi a veriaci pre svoju vieru prenasledovaní, deportovaní do pracovných táborov alebo zavraždení. Snahy komunistickej vlády sa zameriavali na to, aby prerušila všetky informačné kanály, ktoré by mohli podať správy o hrôzostrašných pomeroch za železnou oponou. V tejto extrémnej situácii, keď ľudská pomoc nebola možná, zasiahol sám nebeský Otec. Prenasledovaným kresťanom prichádzal na pomoc najrozličnejšími spôsobmi, ale celkom výnimočne pôsobil skrze Máriu Teréziu Carloni.

Keď pápež Pius XII. počul o tejto talianskej mystičke, chcel sa s ňou osobne stretnúť. Preto ju opakovane pozýval na večeru, po ktorej ho Mária Terézia až do skorých ranných hodín presne informovala o všetkom, čo sa dialo za železnou oponou.

Pápež často plakal, keď mu Mária Terézia rozprávala o utrpeniach biskupov, kňazov a veriakov v koncentračných táborech. Okrem 14 oficiálnych audiencií bola Mária Terézia so Svätým Otcom v kontakte i nadprirodzeným spôsobom, ak si to vyžadoval núdzový stav prenasledovanej Cirkvi. Dňa 30. septembra 1956 sa dokonca splnilo pranie pápeža a on mohol byť svedkom piatkového utrpenia Márie Terézie. Práve preto prišla do letnej rezidencie pápeža, kde pretrpela Ježišovo utrpenie, kým Svätý Otec plakal klačiac vedľa nej. Uvedomoval si, že táto zmierna obeta pomáha kresťanom za železnou oponou viac, než všetky diplomatické vyjednávania.

Jedným z tých, ktorým Mária Terézia mohla pomôcť, bol arcibiskup v Záhrebe a primas Juhoslávie, Aloysius Stepanac (1898-1960), ktorý bol v roku 1945 vo vykonštruovanom politickom procese odsúdený na 16 rokov väzenia a nútených prác. Po 6 rokoch arcibiskupa z väzenia prepustili a mohol odísť do svojej rodnej dediny Krašic, kde v domácom väzení žil až do svojej smrti pod najprísnejším policajným dozorom. Aj keď Aloysius Stepanac nemohol oficiálne vykonávať svoju biskupskú službu, udelil mu pápež Pius XII. v januári 1953 titul kardinála. Napriek prenasledovaniu kresťanov v jeho diecézi sa niekoľkým kňazom podzemnej Cirkvi darilo pastoračne

pôsobiť. Tajne zhromažďovali veriach, slúžili omše a vysluhovali sviatosti. Ako len rád by sa bol arcibiskup zúčastnil týchto stretnutí v horách, ale znemožňovali mu to nielen strážnici, ale aj závažné ochorenie nôh, ku ktorému prišiel v pracovnom tábore. Boh vo svojej добрote však našiel inú, Božiu cestu. Istý deň v roku 1954, bolo to v nedelu popoludní, sa Pán Ježiš Márie Terézie opýtal, či je ochotná vziať na seba kardinálovo utrpenie, aby on mohol nepozorovane odísť do hôr ku svojim veriachim. Hneď ako privolila, dostavili sa

prudké bolesti v nohách, takže si musela ísť okamžite lahnúť. Neskôr v noci bolesti ustali a nohy jej opäť bez najmenšieho obmedzenia slúžili.

Medzitým sa primasovi podarilo tajne sa stretnúť so svojimi veriachmi. Táto nedela sa stala začiatkom misie, ktorou nebeský Otec poveril Máriu Teréziu: Vziať na seba utrpenie prenasledovaných kresťanov, predovšetkým biskupov, za železnou oponou, aby zostali verní Kristovi a mohli posilňovať tých, ktorí sú im zverení.

(Pokračovanie v budúcom čísle.)
(S-VS)

25.marec 1984 – epochálny zvrät dejín spásy

Keď sa Panna Mária konečne dočkala toho, o čo vo Fatime osobitne žiadala okrem modlitieb a pokánia – keď sa teda konečne dočkala zasvätenia sveta jej Nepoškvrnenému Srdcu takým spôsobom, aby bolo platné pre pád ateistickej svetovej moci, čo sa uskutočnilo po 67 rokoch čakania 25. marca 1984, vtedy nastala nová etapa dejín:

Dovtedy, napriek jej fatimskému posolstvu, jej prosbám o návrat ľudstva k Bohu, napriek potvrdeniu veľkým slnečným zázrakom, sa ľudstvo naopak stále viac vzdalovalo od Boha. Nepolepšilo sa a tak sa spíňali aj všetky varovania, ktoré dala: V Rusku zvíťazila ateistická moc, prišla aj predpovedaná nová svetová vojna a po nej Rusko rozšíriло svoju ateistickú moc do sveta. Išlo to stále k horšiemu – práve tak, ako to Matka Božia predpovedala, ak sa ľudstvo nepolepší. Desatročia trvala táto ateistická moc „červeného draka“ z Apokalypsy, ktorý sa rovno po fatimských zjaveniach v roku 1917 postavil proti „Žene, odetej slnkom“ – Žene slnečného zázraku vo Fatime. A nedalo sa s tou ateistickou mocou komunizmu pohnúť, kým sa konečne nesplnila tá osobitná požiadavka z Fatimy:

Dňa 25. marca 1984 pápež Ján Pavol II., po tom, čo písomne vyzval do jednoty s ním všetkých biskupov sveta, zasvätil svet Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Všetci pápeži dovtedy sa o to snažili, ale nie podľa požiadavky spolu s biskupmi a tak vždy sa dalo pozorovať niečo pozitívne, nejaké znateľné zlepšenie situácie, ale nie tak rozhodujúce, ako po tom roku 1984, keď ko-

munizmus priam zázračne padol.

Podobne to bolo aj so zasvätením Ruska, ktoré Mária žiadala ešte prv, než zasvätenie sveta, vtedy išlo o to, aby sa komunizmus nerozšíril z Ruska do sveta. Nestalo sa a tak sa rozšíril. No so zasvätením sveta, v ktorom bolo skryté zahrnuté aj zasvätenie Ruska, padol komunizmus aj v Rusku. Ale stalo sa, čo čítame tiež v Apokalypse, že „na smrť zranená hlava draka ožila“ a Rusko sa znova stalo problémom a začalo vojnu.

Stále bolo sporné, či sa to zasvätenie Ruska vlastne vykonalo alebo nie, keď nebolo výslovne menované, len naznačené. V posolstve „modrej knihy“ z toho pamätného dňa zasvätenia sveta 25. marca 1984 čítame, že výslovným spôsobom sa toto zasvätenie uskutočnilo tesne pred krvavými udalosťami. Takúto presnú predpoveď by naozaj nemohol nikto dať v roku 1984, teda pred 38 rokmi len z vlastnej hlavy, veď nikto už nečakal v tomto európskom regióne nejakú vojnu. Ale sa tak stalo: Rusko zrazu rozpútalo vojnu a vtedy, pred tvárou týchto krvavých udalostí, pápež František výslovne zasvätil Rusko aj Ukrajinu Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu – a opäť 25. marca, a to v minulom roku 2022. Tým zasvätením sa celkom iste zabránilo rozšíreniu niečoho oveľa horšieho a zabezpečilo sa, že už aj toto smeruje k prísľubu Matky Božej: „Rusko sa obráti a svetu nastane obdobie pokoja.“

Kunizmus padol, ale ateizmus nie

No ale v Apokalypse čítame aj toto:

„Drak odovzdal svoju moc šelme.“ Teda mocenský ateizmus padol, ale odovzdal svoju moc skrytému, zákernému, neviditeľne útočiacemu ateizmu. A v „modrej knihe“ čítame po Máriinom víťazstve nad komunizmom, že: **„To bola len predzvesť a závdavok môjho konečného víťazstva.“** (15. 9. 1996) Bola to len prvá časť víťazstva – nad násilným „drakom“, ale ešte musí prísť a príde aj víťazstvo nad skrytú „šelmu“ – nad roztrúseným praktickým ateizmom.

Druhá etapa Máriinho víťazstva

Podmienkou aj pre toto konečné víťazstvo Panny Márie, prísľúbené vo Fatime, je tiež zasvätenie jej Nepoškvrnenému Srdcu. Ale tiež musí byť vykonané určitým správnym spôsobom, ako tomu bolo aj v prípade zasvätenia sveta aj Ruska. Toto ale vo Fatime neupresňovala. Toto je však upresnené v „modrej knihe“ Mariánskeho kňazského hnutia. Že aj toto je pokračovaním Fatimy, o tom svedčia prorocká sv. Ludovíta Grigniona, ktorý predpovedal túto slávnú Máriinu dobu, ktorá začala Fatimou a preto je jeho socha umiestňaná na kolonáde vo Fatime. On však predpovedal aj tie veci, ktoré samotné fatimské posolstvo neobsahuje, ale ktoré sa veľmi presne uskutočňujú v Mariánskom kňazskom hnutí a nikde inde. A teda vieme aj to, ako sa musí vykonávať zasvätenie pre konečné úplné víťazstvo Máriinho Nepoškvrneného Srdca: Musí sa vykonávať tak, ako je to vyslovené práve v tom posolstve „modrej knihy“ zo dňa zasvätenia sveta:

„Požehnávam tento odvážny čin môjho pápeža... Ale prosím aj všetkých biskupov, kňazov, rehoľné osoby a laikov o ich zasvätenie sa. Je tu hodina, keď sa musí celá Cirkev zhromaždiť v spoľahlivom útočisku môjho Nepoškvrneného Srdca!...“

(„mk“ 25. marca 1984)

„Do večeradla musí vstúpiť celá Cirkev“.

Túto podmienku Matka Božia vyslovila teda až v „modrej knihe“. Opakuje to často, a tak podrobne, že vymenúva všetkých, od biskupov až po laikov, a to práve v ten pamätný deň zasvätenia sveta, keď nastal dejinný zvrät v boji medzi nebeskými a pekelnými mocnosťami na tejto zemi – keď sa skončila

nepremožiteľnosť pekla a začalo sa víťazstvo Márie: S čím sa dovtedy nedalo pohnúť, sa odvtedy začalo akoby samé rúcať. Tým dňom zasvätenia sveta sa začala éra víťazstva Nepoškvrneného Srdca Márie. A v ten deň v posolstve svojej „modrej knihy“ vyslovuje podmienku pre tú druhú, záverečnú etapu svojho boja a konečného víťazstva – celá Cirkev musí vstúpiť do večeradla jej Nepoškvrneného Srdca svojím zasvätením. Teda okrem „malého stáda“, ktoré sa musí nechať ňou viesť, aby mohla cez tieto svoje malé deti ona sama konať, aj celá Cirkev sa musí prihlásiť svojím zasvätením na Máriinu stranu boja, aby všetci v Cirkvi boli v tomto boji zarátaní na Božiu stranu.

Ale nenahraditeľnú a rozhodujúcu úlohu má jej „malé stádo“, ktoré je nie len zarátané, ale aj koná pre jej víťazstvo: „**Môj plán sa môže uskutočniť len vašim prostredníctvom. Vám však neprislúcha poznať ho podrobne. Stačí, že ho poznám ja, pretože ja som vašou vodkyňou. Vy všetci musíte ochotne poslúchať moje príkazy a nechať sa mnou viesť... Ja každého postavím na jeho správne miesto.**“

(„mk“ 29. 7. 1979)

A zdá sa, že nám na Slovensku už aj dala poznať miesto, na ktoré nás postavila – 25. marec sa javí stále jasnejším dátumom v Máriinom záchrannom pláne.

Nastalo tu jedno prevrpenie:

Prečo Ján Pavol II. nezvolil na toto zasvätenie sveta niektorý fatimský deň – 13. mája, 13. októbra, alebo iný 13. deň mesiacov, keď sa Panna Mária vo Fatime zjavovala, prípadne niektorú prvú sobotu mesiaca, ktoré si sama Panna Mária zvolila za svoj deň spomienky na fatimské posolstvo. Ale zvolil si úplne iný deň, nesúvisiaci s Fatimou, navyše taký deň, na ktorý už Cirkev má iný významný sviatok – Zvestovanie Pána.

Zrejme to nebola náhoda, ale priamo zámer, možno ani nie samotného pápeža, ale priamo zámer Božieho plánu:

25. marca si Cirkev pripomína a slávi Zvestovanie prvého príchodu Pána Ježiša na tento svet. Bolo to Máriino „áno“ dané Bohu pre jeho prvý príchod. A takto nám bolo ukázané, že to

zasvätenie sveta bolo „áno“ Cirkvi, ktoré Máriino Nepoškvrnené Srdce získalo Bohu pre druhý príchod Krista. Druhý príchod Krista sa má uskutočniť v sláve, svet ho má vítať ako svojho Kráľa. Tým dňom zasvätenia sveta sa táto sláva začala uskutočňovať. Kým sa to zasvätenie nevykonalo, nedalo sa s diabolským útokom, predpovedaným vo Fatime, ani pohnúť. Komunizmus ako bludy z Ruska bol vo Fatime predpovedaný ako viditeľný vrchol ľadovca toho diabolského útoku. Až po tom zasvätení nastal obrat v boji – komunizmus hneď začal slabnúť, už o rok sme to pocítili na pamätnom Velehrade 85, kde veriaci „ožili“ a predstavitelia komunizmu strácali odvahu, český minister kultúry ešte svoj prejav povedal, slovenský to radšej vzdal, už nemal na to odvahu. A onedlho mocný a ozbrojený komunizmus padol jednoznačne zázrakom.

Nová etapa dejín spásy – už bezprostredná príprava druhého príchodu Krista – hľa, nový dátum v ére Fatimy. Môžeme ho považovať za dátum pre éru nástupu Mariánskeho kňazského hnutia.

Stále je to éra Fatimy, ako povedal Benedikt XVI., že veľmi by sa mýlil ten, kto by si myslel, že fatimské posolstvo už patrí minulosti. Aj svojmu Hnutiu Mária v „modrej knihe“ hovorí: „**Preto od vás, synov zasvätených môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, žiadam dnes to, čo som na tomto mieste v máji 1917 žiadala od mojich troch malých detí – Lucie, Hyacinty a Františka, ktorým som sa zjavila:**

– **Chcete sa i vy obetovať Pánovi na oltári môjho Nepoškvrneného Srdca za spásu všetkých mojich úbohých hriešnych synov?**“ (15. 9. 1989)

A tiež:

„**Vy ste plodom onoho môjho zjavenia. Vy ste uskutočnením tohoto môjho posolstva.**“ (13. 5. 1992)

Sme teda naozaj pokračovaním Fatimy. Ale zasvätenia, o ktoré Mária žiadala cez tri malé deti, sa už uskutočnili. Nové pokyny, ktoré o tejto slávnej dobe Márie predpovedal sv. Grignon, o tom, že Mária si „vzbudí dietky aby satanovi vypovedali boj“, o jej „oddieli“ že to budú „synovia Léviho“ – teda kňazský kmeň, o čom ešte deťom vo Fatime nehovorila, o tom hovorí kňazovi pre svo-

je „kňazské“ hnutie. Celkom v zhode s proroctvami sv. Grigniona.

Pre posolstvo fatimských zjavení o volaní k pokániu, modlitbe a obráteniu, je v Cirkvi osobitné hnutie: Svetový apoštolát Fatimy. Jemu prislúcha aj pripomínať svetu fatimské dátumy, trinástky a prvé soboty mesiaca.

Pre Mariánske kňazské hnutie akoby sa tu sám ukázal nový dátum: 25. marec. Aj pre nás naďalej platia trinástky a prvé soboty mesiaca, podobne ako v Novom zákone stále považujeme za svoje aj starozákonné udalosti. Ale ako sa namiesto soboty „našla“ nedela, tak podobne sa tu „našiel“ tento nový dátum, keď Boh dostal od Cirkvi jej „áno“ pre druhý príchod Krista.

Nedela je dňom zmŕtvychvstania. Aj tento nový dátum je v istom zmysle dňom zmŕtvychvstania Cirkvi – dňom splnenia podmienky pre pád komunizmu, teda odvalenia kameňa od hrobu, v ktorom mala byť Cirkev navždy pochovaná.

Okrem zasvätenia bol pre pád komunizmu potrebný aj skutok viery, ako bolo proti Goliášovi potrebné vyznanie viery Dávida, ale bolo potrebné aj roztočiť jeho prak, tak aj pre pád komunizmu bolo potrebné okrem zasvätenia aj aby sa veriaci proti nemu fyzicky postavili na obranu Cirkvi a viery. To sa stalo opäť 25. marca v Mariánskom roku 1988 v Bratislave na Hviezdoslavovom námestí a hneď rok na to v roku 1989 komunizmus padol. Nebol to teda berlínsky múr, budapeštianska ambasáda ani strihanie ostnatých drôtov – to už bolo len odstraňovanie pozostatkov už porazeného komunizmu, ten sa už vtedy ani nebránil, ale padol 25. marca 1988, keď sa stal potrebný skutok viery v sile zasvätenia sveta z 25. marca 1984.

Máme teda naozaj vážny dôvod, a zvlášť u nás na Slovensku, aby sme do povedomia verejnosti dávali tento dátum – 25. marec. Viacerí si to uvedomili a konajú aspoň menej početné večeradlá na verejnosti aj každého 25-teho v mesiaci. Ale toho 25. marca by to mal byť priam výbuch svedectva aj v našich mestách a dedinách, no najmä v Bratislave na pamätnom mieste Bratislavského veľkého piatku, kde sa už 30 rokov dialo jeho pokračovanie večeradlami modlitby s Pannou Máriou za víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca.

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

„Ako je to so slobodou. Hovorí sa, že Boh, Ježiš, nás oslobodzuje. A hneď prikázania, cirkevné predpisy... To vyzerá práve ako naopak.“

Boh nás stvoril, on najlepšie vie, čo nám osoží a čo je nám na škodu. Jeho prikázania sú ako návod na použitie od výrobcu – ako ten nám pomôže vyvarovať sa toho, čo by jeho výrobok poškodilo alebo zničilo a poznať, čo mu osoží, aby nám dlho a dobre poslužil, tak Božie a Cirkevné prikázania nám pomáhajú, aby náš život bol uchránený toho, čo by mu škodilo.

Keď hovoríme o ľudskom živote, tak musíme mať na mysli celý, jeho právnu fázu na tejto zemi, ale hlavne ten večný, pre ktorý sme stvorení. Božie prikázania teda zohľadňujú nie len to, čo nám osoží pre tento pozemský život, veď ten je oproti tomu večnému naozaj akoby zanedbateľný, aj keď my to tak nepocitujeme, lebo naše pocity ovplyvňuje otec Iži. Ako nestratiť večný život, pre ktorý sme boli stvorení, to by sme bez Božej pomoci ani nedokázali zvládnuť.

Napriek tomu ale skúsenosť ukazuje, že dodržať Božie prikázania znamená dobro aj pre tento náš pozemský život. Usporiadany život znamená psychickú pohodu a tá dobre vplýva aj na zdravie a zdravie spätne na psychickú pohodu a krajší život.

Apóstol Pavol hovorí: „Všetko môžem, nie všetko ale osoží.“ – **Keď robím, čo mi neosoží, to je nesloboda.** Vtedy som otrokom svojej slabosti, ktorá mi nedovolí robiť, čo mi osoží. Ešte horšie, keď som otrokom svojej pýchy, keď pre ňu nechcem robiť, čo mi osoží. Keď som schopný robiť, čo mi osoží, aj keď ma to niečo stojí, som pánom seba samého, pánom svojho života, som slobodný.

Keď ma to niečo stojí, to nie je na škodu slobody. Človek je prirodzene tak stavaný, že rád robí, čo ho niečo stojí. Spomeňme veľké obety horolezcov, vrcholových športovcov, ale aj bežných ľudí, čo si stavajú dom alebo akékoľvek iné námahy, čo prinášajú pre lepšiu budúcnosť. Tie obety im neberú radosť, skôr naopak. Takže z toho vidíme, že Boh nás stvoril pripravených aj priniesť obety pre to, čo nám osoží, čo nám vytvára aj poklad v nebi pre našu radostnú večnosť. Takto nám Boh umožňuje, aby sme sa aj my

sami seba dotvárali pre svoju večnosť a teda tak, ako Boh je sám od seba, aby aj my sme mu boli aspoň do istej miery podobní.

V starozákonných textoch nie sú výnimkou výroky: „Tvoje prikázania, Pane, veľmi milujem.“ Podobne, ako ten športovec, alebo ten, čo si stavia dom, tie svoje námahy istým spôsobom miluje, lebo mu prinášajú to, po čom túži, tak SLOBODNÝ človek miluje Božie prikázania. „Tvoj prút a tvoja palica, tie sú mi útechou,“ hovorí starozákonný človek. Prút a palica pastiera zavracia ovce, obmedzuje ich na slobode. Ale to im dáva spokojnosť, že sa nestratia, nezablúdia, nepadnú do rokliny, lebo je tu niekto, kto sa o ne stará. Dieťa, keď v dave stratí z očí svoju matku, prepadne panike z neistoty, a keď ju zbadá, celé šťastné sa jej chytí. „Keď nebudete ako deti, nevojďte do nebeského kráľovstva.“ Takáto závislosť nie je nesloboda, je záruka istoty, pohody, bezpečia. Pre dieťa držať sa ruky mamy alebo otca nie je nesloboda, ale istota. Pre Božie dieťa držať sa Boha cez jeho prikázania nie je nesloboda, ale istota, je to sloboda nepodliehať nejakému mámeniu, ale robiť, čo je bezpečné.

Mentalita dnešného človeka sa veľmi vzdialila od mentality starozákonného, ktorý vedel povedať, že miluje Božie prikázania. Zvlášť éra komunizmu nielen že zabavovala Biblie, ale priam diabolicky na spôsob pýchy menila mentalitu človeka. Zbaviť sa pánov, oslobodiť sa od vrchnosti, nazývať ich vykorisťovateľmi, mentalita triedneho boja, to mala byť sloboda.

Nie len v Starom zákone, ešte v začiatkoch Nového zákona, v evanjeliu, vidíme, aký vzťah bol medzi pánom a sluhom. Keď ochorel sluha, pán išiel prosiť Ježiša, aby ho uzdravil. Mať pána znamenalo byť zabezpečený on aj s rodinou. Spomeňme si na podobnosť, ako nádenníci zúfalo vyčkávali, aby ich niekto najal, aby priniesli do rodiny ten zarobený denár. Ešte hodinu pred „fajrontom“ prišli niektorí, čo vyčkávali inde a nik ich nenajal, teda prišli skúsiť ešte aj sem. Keď takého niekto najal, radostne išiel pracovať, lebo vedel, že príde domov a má čo dať rodine. Ale na

ďalší deň opäť nevedel, či nebude márne vyčkávať, či ho niekto najme. Mať svojho pána, aj keď ten nebol najlepší, bolo vždy lepšie, ako nemať žiadneho. Keď pán dával sluhovi príkazy, bolo isté, že ho neprepustí, že je mu potrebný. Teda miloval jeho príkazy. Pán nebol „triedny nepriateľ“, ale dobrodinca. Tú opačnú mentalitu zavádzal otec Iži zámerne, proti Bohu. Ten komunizmus nás prepieral oveľa viac, než si vieme domyslieť. A teraz drak odovzdal svoju získanú moc šelme a my už nevieme vidieť v Božích prikázaniach pomoc, ale neslobodu.

Dobre, Božie prikázania, dá sa chápať, ale čo cirkevné? Ale veď sám Boh – bohočlovek, Ježiš Kristus to tak ustanovil, založil Cirkev, slúbil jej, že bude s ňou až do konca sveta a preto mohol dať prísľub: „Čokolvek zviažete na zemi, bude zviazané aj v nebi“, lebo vedel, že to bude pod jeho vedením cez Duchu Svätého, ktorého Cirkvi dal. A tak Cirkev vedená Duchom Svätým dáva Božím deťom ďalšie upresnenia na pomoc, aby došli do životného cieľa, pre ktorý boli stvorení. „Kto vás počúva, mňa počúva. Kto vami pohŕda, mnou pohŕda.“ – „A nik nedôjde k Otcovi, ak len nie cezo mňa.“

Je o nás postarané, sme šťastné deti Stvoriteľa všehomíra, ktorý nás z lásky stvoril a s láskou očakáva. Učme sa milovať jeho prikázania a učme sa najst v nich svoju slobodu. „Kto zachováva moje prikázania, ten ma miluje.“ Toto my cítiť nemusíme, to Ježiš v tom rozpoznáva našu lásku. Aj to „necítenie“ môže byť jeho darom: „Blahoslavení ktorí nevideli a predsa uverili.“ – Blahoslavení, ktorí necítili a predsa milovali. Áno, milovali, lebo zachovávali prikázania. Nič im v tom nezabránilo, ani slabosť, ani vášne, ani žiadne iné mámenia, lebo boli slobodní. Ježiš ich oslobodil.

Ježiš je náš osloboditeľ, kto sa ho drží, toho on oslobodí. A tu nerátajme, že to my vykonáme, to On vykoná v nás. On slabých ľudí urobí silnými, slobodnými, víťazmi nad sebou samými i nad silami zla. – Ježiš je skutočný náš Osloboditeľ.

Aj v Kristovi zostávam Židom

Narodil som sa v židovskej rodine v Leningrade (Sankt Peterburg) v roku 1976. Nevybavujem si v pamäti nikoho z rodiny, kto by nebol na 100 percent Židom. Ako zo strany otca tak zo strany matky boli všetci mne známi predkovia Židmi.

Otcovi rodičia zachovávali všetky židovské tradície. Mali svoje stále miesta v leningradskej synagóge a slávilí všetky naše náboženské sviatky. Preto si z detstva pamätám oslavy Paschy, macesov, židovské modlitby a mnoho iných vecí. Pamätám si tiež, aké sa mi zdali smiešne dedove modlitby v tom nezrozumiteľnom jazyku...

Od raného detstva som býval u babičky a tá mi stále vítkala do hlavy, aby som si pamätal, že som Žid a nie gój, že sa musím učiť lepšie než oni. Pamätám si, ako sa môj bratranec zoznámil s nežidovskou dievčinou – aký to bol obrovský škandál pre celú rodinu. Babička vlastne kvôli tomu zomrela...

Keď som mal 13 rokov presťahovali sme sa s rodičmi do Izraela. To bola obrovská udalosť! Čakal som na to, pretože babička a deduško vždy hovorili, že to je naša vlasť a naša túžba.

Asi tak po roku pobytu v Izraeli som spoznal chlapca, ktorý patrilo ku svedkom Jehovovým. Pozval ma na ich zhromaždenie a ja som to pozvanie s radosťou prijal. Mal som sotva 14 rokov, takže som okamžite uveril všetkému, čo hovorili. Najdôležitejšie pre mňa bolo to, že mi tí ľudia objasnili, že oni sú skutočnými kresťanmi a oddeľujú sa od tých nepravých, ktorí zabíjali Židov. Také objasnenie sa mi veľmi páčilo, pretože kresťanstvo ako také mi bolo vždy cudzie. Ešte keď som býval v Petrohrade, pociťoval som akúsi vnútornú nechúť voči pravoslávnej cirkvi a popom a keď som chodil do školy v Izraeli, počul som pomerne často o kresťanoch, ktorí vyvraždili môj národ vraj s volaním: „V mene Krista!“

Tak či onak, svedkovia Jehovovi ako prví zmenili môj pohľad na kresťanov. Boli to ľudia veľmi ústretoví, aspoň tak som to vnímal počas tých niekoľkých stretnutí. Samozrejme som z ich učenia nič nepochopil a zapamätal som si jedinou myšlienku: teraz je všetkým na zemi zle, ale príde Božie kráľovstvo

a všetkým bude dobre. To sa mi strašne páčilo! Vlastne som vždy v hĺbke srdca v Boha veril a nepochyboval som o jeho existencii. Mal som ale len 14 rokov a moji rodičia sa vydesili, že som sa dostal do sekty a zakázali mi tam chodiť.

Bol som z toho veľmi smutný, ale rozhodol som sa napriek tomu všetkému v Boha veriť a snažiť sa byť dobrým človekom, ako ma vychovávali.

Vela som sa učil, bol som najlepším žiakom, ale vela radosti mi to neprinášalo. Plynuli ďalšie roky, ktoré boli vyprahlé a smutné a pociťoval som veľkú samotu. Bol som k iným ústretový a aj v Rusku som mal vždy vela priateľov, ale v Izraeli sa mi nepodarilo s nikým sa skutočne spriatelíť. Často som sa prechádzal sám po morskom brehu a rozmýšľal som o tom, že vlastne poriadne neviem, kto je ten Boh.

Ako 18-ročný som šiel na tri roky do armády ako všetci muži v Izraeli. Jedného dňa som vo vlaku stretol istého mladého vojaka, ktorý čítal Nový zákon. Začali sme sa zhovárať a on ma na sobotu pozval na zhromaždenie svojho spoločenstva. Mal som pochybnosti, ale napokon som sa rozhodol, že tam pôjdem. Bol som prekvapený, lebo na biblickom zhromaždení sa hovorilo o Abrahámovi a o jeho živote. Samozrejme, vedel som o tom ešte zo školy, ale nikdy by ma nenapadlo, že Abrahám má nejaký vplyv na môj život. Veď on predsa žil pred troma tisícami rokov!

Dostal som Nový zákon a ďalšie náboženské knižky. Začala doba môjho duchovného hľadania. Mal som vela otázok. Napríklad: Ako to, že rabíni, ktorí celý život študujú tóru, mohli nepoznať Mesiáša? Či tí ľudia na tom stretnutí boli múdrejší než všetci rabíni? Ďalšia moja otázka sa týkala skutočných kresťanov. Bol som schopný pochopiť, akých chýb sa dopúšťali svedkovia Jehovovi, ale to mi nepomohlo pochopiť, kto je naozaj skutočným kresťanom. Bol som v protestantskom spoločenstve (v Izraeli totiž väčšina Židov veriacich v Krista patrí k najrôznejším protestantským denomináciám), ktoré sa domnievalo, že práve všetci katolíci a pravoslávni sú

veriacimi len navonok, podobne ako sú na tom ortodoxní Židia. Na istú dobu mi to vysvetlenie stačilo. Pomyslel som si, že asi na svete zostáva len málo skutočných kresťanov...

Ďalšia otázka, ktorá ma vtedy veľmi trápila, sa týkala môjho židovstva. Vedel som, kým som a nijako som nechcel prestať byť Židom, keď som hľadal nežidovskú vieru. Začal som skúmať, či má kresťanstvo židovské korene a Boh mi odpovedal. Zretelne som postihol spojitosť Starého a Nového zákona a pochopil som, nakoľko je celý Nový zákon židovská kniha. Bolo mi jasné, že Žid, ktorý prijíma Krista, neprechádza k novej viere, ale nachádza naplnenie všetkého toho, čo bolo prisľúbené židovskému národu.

Boh mi ukazoval jednoznačne, ako veľmi som hriešny a ako ďaleko mám k dokonalosti. Preto keď som v jednej chvíli pochopil, že Ježiš je Mesiášom Izraela, ktorý šiel na smrť i za mňa, vyznal som Ho ako svojho Pána a prijal som krst.

Po niekoľkých rokoch svojho duchovného rastu som sa stále zamýšľal nad tým: Je možné, aby všetci katolíci a pravoslávni boli duchovne mŕtvi, ako sa o tom hovorí a píše v niektorých protestantských kruhoch? Najviac mnou otriasla kniha Blaisa Pascala *Myšlienky*. Nedokázal som pochopiť, ako mohol katolíci v 17-tom storočí napísať dielo tak hlboké... Že by to mohlo znamenať, že medzi katolíckimi sú i ľudia oduševnení? Začal som potom čítať aj iné katolícke knihy. Najväčším dojmom na mňa zapôsobil Thomas Merton, ale inšpirovali ma i diela pápeža Benedikta XVI. Považujem ho za najlepšieho z dnešných teológov.

Tým spôsobom začal Boh otvárať moje oči pre pravdu, že On pôsobí v rôznych ľuďoch na celom svete. Pochopil som, že sa Boh dáva poznať rôznym ľuďom rôznymi spôsobmi, len tie spôsoby nemusia byť príčinou rozdelenia. Vlastne naopak, Boh očakáva, že sa budeme navzájom obohacovať vďaka tým rozdielom. A vtedy začal Boh v mojom srdci vzbudzovať túžbu, aby som Mu slúžil spoločne s katolíckimi. Nemohol som to pochopiť. Prečo a kvôli čomu? Ale neuplynulo vela času a stretol som sa s neuveriteľným človekom – s bratom Petrom, prostredníctvom ktorého Boh koná diela inten-

zívneho duchovného prebudenia vďaka Škole kresťanského života a evanjelizácie Panny Márie z Nazaretu, Matky Cirkvi. Vďaka tomuto priateľstvu a tej škole som sa mohol osobne presvedčiť, aké hlboké a krásne je učenie Katolíckej cirkvi. Zatúžil som aj iným ukazovať to bohatstvo, ktoré uchováva Cirkiev. Prosím Boha, aby ma viedol tam, kde Mu môžem slúžiť pre zmierenie kresťanov v jednom Tele Kristovom. Vidím totiž, ako veľmi škodí jeho kráľovstvu to, že deti Božie, narodené z Ducha Svätého, sa navzájom odmietajú z toho dôvodu, že patria k rôznym vyznaniam.

Verím, že kresťania, a zvlášť katolíci, majú špeciálnu misiu v Izraeli. Židia vlastne žijú na zemi, po ktorej chodil Ježiš Kristus a apoštoli, ale zostávajú

akoby mimo, keď tu kresťanskí pútnici pobývajú, aby uvideli miesta pre nich tak významné. Náš národ potrebuje svedectvo, presvedčujúce svedectvo viery, aby prišiel na to, že pohania našli poklad, určený tiež, ba najprv, Židom – Mesiáša, ktorý dáva večný život. Len skutočná láska a svedectvo môže „vzbudiť žiarlivosť u Židov. Ak ich zľhaním svet získal a ich úpadok obohatil pohanov, o čo viac bude znamenať ich obrátenie!?“

Preto sa modlím za Izrael a vás prosím o modlitbu, aby vďaka tomu Židia, ktorí nepoznajú Mesiáša, Ho konečne poznali podľa toho, že sa splní jeho najväčšie pranie: „Podľa toho všetci poznajú, že ste moji učeníci, že sa budete navzájom milovať.“ (Jn 13,35).

Eli z Izraela (S-MS)

TO JE NEZVÁDNUTELNÉ

Asi každý jeden z nás si to už niekedy povedal, že to a to je nezvládnuteľné. Ale ak sme sa nevzdali, nakoniec sme to predsa len zvládli. A to je často aj dôvod prečo mnohí ľudia odmietajú Pána Boha. Lebo majú pocit, že sa tak nedá žiť. Ale Pán Ježiš povedal: „Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké“ (Mt 19, 30). Keď teda Pán Ježiš hovorí o jeho ceste, ceste evanjelia, ako o niečom príjemnom a ľahkom, môže to byť naozaj niečo nezvládnuteľné?

Keď Ježiš hovoril svojim učeníkom o odpúšťaní a povedal im, že ak sa ich brat voči nim prehreší aj sedem ráz za deň, ale keď príde poprosiť o odpustenie, tak mu majú aj sedem ráz za deň odpustiť, nato mu povedali: „Daj nám väčšiu vieru!“ On im povedal: „Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko...“ stalo by sa vám to. (Lk 17, 4-6) Čiže na to, aby sme zvládli aj nezvládnuteľné nám stačí mať iba takú malú vieru, ako horčičné zrnko, pretože „Bohu nič nie je nemožné“ (Lk 1, 37)... a „všetko je možné tomu, kto verí“. (Mk 9, 23) Stačí teda iba troška chcieť a prejaviť aspoň maličkú vieru a s ostatným už pomôže samotný Pán Boh.

Najväčším problémom býva často samotná viera, morálka a mravy. Na pohľad sa môže zdať, že Pán Ježiš tú latku nastavil skutočne vysoko. Sám

zákonníkom a farizejom vyčítal, že „viažu ťažké až neúnosné bremená a kladú ich ľuďom na plecía, ale sami ich nechcú ani prstom pohnúť“. (Mt 23, 4)

Urobil teda to isté, ako oni, aj napriek tomu, že im to vyčítal?

Zákonníci a farizeji neurčovali iba pravidlá, ktoré sa týkali viery v Boha a spásy človeka, ale mnohé ďalšie predpisy. Môžeme povedať, že v mnohých ohľadoch nepochopiteľne až úplné detaily. Aj dnes krajiny niekedy nastavujú aj také zákony, ktoré všetci ľudia radšej nejako obchádzajú, lebo sú pre nich nespĺniteľné. Niekedy to robia aj zamestnávateľia. Ja osobne som mal tiež túto skúsenosť, keď som niekde dlhodobo brigádoval. Podmienky tam boli tak nastavené.. a stále sa sťažovali, že buď by som začal robiť to, čo ostatní, teda klamať, lebo nemali na výber, alebo si zachovať svedomie čisté a radšej odísť. Ja som zvolil tú druhú možnosť.

Pán Ježiš na nás nekladie nijaké bremeno navyše, okrem toho, čo je pre nás potrebné pre našu spásu. A nič z toho nie je nič, čo by niekto nezvládol. Keď boli pri vzkriesení Lazára prítomní silní muži, Ježiš povedal: „Odvalte kameň!“. (Jn 11, 39) Ale keď prišli k hrobu Pána Ježiša v deň jeho zmŕtvychvstania slabé ženy, Boh poslal anjela, aby kameň od vchodu do hrobu

odvalil on a odstránil tak pre ne neprekonateľnú prekážku. (Mk 16, 3-5)

Nepokúšajme teda Pána Boha zbytočnými prosbami! (Lk 4, 12) Ale ak budeme niečo skutočne potrebovať, on nám pomôže a doplní to, čo by sme už my sami možno nezvládli. Stačí mať len vieru ako horčičné zrnko.

A práve Panna Mária je tá, ktorú nám Boh dáva na pomoc, aby pri nás neustále stála a povzbudzovala nás na ceste viery. V posolstve z 30. marca 1997 nám hovorí: „Mojou úlohou bolo posilňovať vieru a napomáhať jej rastu u tých, ktorí v neho uverili. Dodávala som novú odvahu tým, čo si mysleli, že sa všetko skončilo. Žiadala som nábožné ženy, aby sa ponáhľali k hrobu, o ktorom som vedela, že je prázdny. Posilnila som vieru apoštolov, keď som im povedala, ako sa mi Ježiš ako prvej zjavil v jase svojej božskej slávy.“

A tiež 12. septembra 1975 hovorí: „Kňazi môjho Hnutia, nebojte sa, ak niekedy cítite, že ste ešte tak ďaleko od ideálu, ktorý vám predkladám. Mne stačí vaša pokora, vaša dôvera a vaša dobrá vôľa. Vytváram zástup kňazov, ktorí snád nikdy nebudú dokonalí, ale iste budú celkom moji. Dokonalosť, ktorú v nich vybudujem, bude vnútorná a skrytá: budú mať v očiach druhých, veľkí v očiach mojich. Mnohí budú nimi i pohŕdať a odsúvať ich, ale v duši budú mať stále moju radosť.“

Teda Panna Mária nám pomáha na ceste dokonalosti, ktorú by sme inak sami od seba nikdy nedosiahli. Teda pomáha nám dosiahnuť ten zdanlivo nedosiahnuteľný ideál, ktorý od nás Pán Ježiš žiada vo svojom evanjeliu. Ale je potrebné, aby sme pochopili, že Ježiš od nás neočakáva nejaký dokonalý ľudský ideál. Práve naopak, naše ľudské nedokonalosti sú nám ponechané, aby sme poznali mieru našej malosti. Ale ak to v pokore prijmem a aj napriek tomu sa budeme snažiť rásť v láske k Ježišovi, bude to pretvárať naše srdce na srdce podobné tomu Ježišovmu a to pretvorí celý náš život.

Toto je ideál, o ktorý sa máme snažiť, aby sme ho dosiahli a ktorý nám pomáha tým najistejším spôsobom dosahovať práve naša nebeská Matka Panna Mária.

Patrik Bañas

Christof Gaspari:

Vystúpiť z kola

Skutočné ticho sa stalo vzácnym, aspoň v našich krajinách. Hluk ulíc alebo diaľnic, hluk veľkomesta ako zvukové pozadie, v dialke premávajúce vlaky, telefonický rozhovor susedky v metre, mobilný telefón, ktorý ohlasuje sms-ku, nepretržitý tok hudby z obchodov a lokálov.

Ale aj keď sa vylúči všetok okolitý hluk, vlastné myšlienky vystupujú z potlačeného podvedomia a nedovolia, aby sme sa konečne dostali do vnútorného pokoja a v ňom zotrvali. Odkiaľ pochádza tento jav?

Keď pozorujem sám seba a všímam si ľudí vo svojom okolí, zisťujem, že len veľmi málo vyžaruje pokoj. Väčšina je ustarostených, sú v časovej tiesni, musia vybaviť to alebo ono, trvale telefonujú, trávia hodiny na face-booku alebo surfujú na internete, môžu sa uvoľniť len pred televízorom... Raz naozaj nič nerobiť, byť sám so sebou sa zdá väčšine z nás ťažké.

Len ten, kto je aktívny, sa zdá byť hodnotným súčasníkom. Ten, kto produkuje alebo konzumuje. Je to preto, že nám po desaťročia vtiekali do hlavy, že blaho človeka závisí od blahovytu spoločnosti, hlavne na hospodárstve. Preto sa všetky snahy zameriavajú na zdokonalenie tohoto anonymného aparátu. Je stále komplexnejší, stále neprehľadnejší. Riadi stále viac oblastí, spája všetko so všetkým, zintenzívňuje celosvetové prepletenie všetkých oblastí, zjednocuje všetko so všetkým, každého s každým.

Presne povedané, stavia naša elita na svete vytvorenom len ľuďmi, podľa možnosti dokonale zorganizovanom ovládateľnom svete. Kde nastanú poruchy, tam sa musí poučiť zo skúsenosti a podniknúť zodpovedajúce systémové úpravy. „My to zvládneme!“ Veci stvorené sa zdajú byť neobmedzene použiteľné na pretvorenie.

Úlohou jednotlivca je dobre fungovať v tomto systéme – ako producent a konzument. V oboch oblastiach sa podporuje aktivita. Určuje životný štýl spoločnosti, ktorá stavia svet úplne bez Boha. Chýba tu len zmysel, k čomu tento systém smeruje. Preto je tu tá všeobecne panujúca neúnnavnosť, ktorú môže pozorovať každý, kto ide svetom

s otvorenými očami.

K tomu zhonu sa pridáva rastúce znepokojenie vývojom, ktorý sa mnohým javí ako hrozivý. Rastúca nezaistenosť, zvyšovanie životných nákladov, predovšetkým ale veľké prístahovalectvo ľudí s cudzím kultúrnym zázemím. Poznatelná ale zapieraná neschopnosť elit vysporiadať sa s týmto problémom naháňa mnohým strach. Budeme môcť aj v budúcnosti splniť sľuby blahobytu?

Táto otázka trápi mnohých rovnako ako starosti, ktoré vyplývajú zo stále viac nestabilných medziludských vzťahov. Manželstvá, ktoré sa rozpadávajú, deti, ktoré rozvodom strácajú otca, osamote žijúci starí ľudia, ktorí sa pýtajú, čo bude so mnou, keď budem chorý alebo úplne odkázaný na ošetrovanie. Starosti a starosti...

Žiadny strach: Aktivizmus, úzkostlivosť a starosti boli vždy. Ale teraz postihujú ľudí, ktorí nemajú ani potuchy o tom, že nad všetkým ľudským namáhaním a starosťami je milujúci Otec na nebesiach, u ktorého môžeme vždy a všade nájsť útočisko.

Romano Guardini to opisuje vo svojej knihe „Koniec novej doby“ takto: „Novodobý človek stráca nielen vieru v kresťanské zjavenie, ale skusuje aj slabnutie svojich prirodzených náboženských schopností, takže vidí svet stále viac len ako svetskú skutočnosť. To má ale dalekosiahle dôsledky.“

Od Boha vzdialený svet našich dní je základným problémom. Svet, ktorý Boha systematicky vylučuje a vytvára nový typ človeka, ktorý bez odpočinku neustále znepokojovaný krúži okolo údajnej spásy, ktorú si sám vytvára.

Bezbožnosť sveta uvádza ľudstvo do existenčného ohrozenia. Kardinál Karol Wojtyła sa o tom zmienil už v roku 1976 v prejave pred americkou biskupskou konferenciou: „Stojíme teraz pred najväčšou konfrontáciou, ktorú kedy ľudstvo v svojich dejinách zažilo. Nemyslím si, že veľká časť americkej spoločnosti alebo všetko kresťanstvo toto realizuje vo veľkom rozsahu. Stojíme teraz pred konečným bojom medzi Cirkvou a anticirkvou, medzi evanjeliom a antievanjeliom, medzi Kristom a antikristom. Musí to byť boj, ktorý Cirkev

podstúpi a statočne bude odporovať. Musíme sa pripraviť na to, že skoro získame veľké skúšky, ktoré budú od nás vyžadovať pripravenosť odovzdať dokonca i život. A bude sa požadovať totálna odovzdanosť Kristovi a pre Krista.“

V bezbožnom svete prežije človek ako kresťan len vtedy, keď sa bude snažiť o „úplnú odovzdanosť Kristovi“. A toto sa deje v tichosti. Tá predpokladá, že sa naučíme mať odstup od všetkého toho, čo nás stiesňuje a na nás pôsobí.

Iste nie je ľahké prelomiť kolo štvaniace starostí a strachu. Pre kresťana to ale bude stále viac dôležité pre prežitie. Dobré tradičné kresťanstvo sotva bude môcť tomuto výpredaju odolať. Pán Ježiš sám varuje pred situáciou, v ktorej „následkom rastúcej nepravosti ochladne u veľmi mnohých láska.“ (Mt 24, 12). A táto bezbožnosť ohrozuje lásku potrebnú pre ľudské spolužitie. Láska môže byť znovu zapálená len Pánom, a to v osobnom stretnutí s ním v čase, keď sa jemu venujeme úplne, v tichosti.

Viem, ako je ťažké vystúpiť z obvykleho nepokoja. Pretože vtedy ma prenasledujú moje vlastné myšlienky. Síce sa ich pokúšam potlačiť, odsunúť, aby sam sa naozaj sústredil... Ale zakrátko sú zase tu, striedajú sa navzájom v ťažko kontrolovateľnej štvaniaci. Vtedy siahnem po ruženci: Otče náš, ktorý si na nebesiach... Zdravas' Mária... ktorý vystúpil na nebesia... – a už som zase u nepretržitých myšlienok. Prítom by som mal uvažovať o tajomstve nanebovstúpenia Pána...

Ako dlho to bude ešte trvať, než skutočne dôjdem k pokoji! Zvlášť keď je niekto rovnaký ako ja, ktorý si myslí, že musí stále plniť nejaké úlohy, dodržiavať termíny, plniť očakávania. O to viac oslobodzujúce sú potom momenty, keď to všetko, čo ma cez deň sprevádza, pomaly ustupuje do pozadia a vlastné myšlienky sa začínajú utišovať. Najlepšie sa to darí v tichom uctievaní pred Najsvätejšou Sviatosťou.

Zvlášť rád si spomínam v tejto súvislosti na exercície s indickými kňazmi a dlhé nočné klaňanie pred vystavenou Sviatosťou Oltárnou. Vtedy sa uskutočňovalo to, čo odpovedal jeden roľník arskému farárovi na otázku, čo robil, keď tak dlho sedel v kostole: „On sa na mňa pozeral – a ja som sa pozeral na neho...“ (Z VISION)

Zasvätenie sa Nepoškvrnenému srdcu Márie

(Celoslovenské večeradlo v Banskej Bystrici)

Každý, čo sme tu, sme dostali jeden veľký dar, za ktorý nebudeme schopní do konca života dosť poďakovať, a to je dar nebeskej Mamy, ktorá nás vedie a ktorá nás sprevádza. Ako dobrá Mama nás neopúšťa, stará sa o každého osobitne a vedie nás k jej Synovi. Ku akej ceste ma pozýva v dnešnej dobe, ktorú žijeme?

Je to zhrnuté hneď v prvej vete „modrej knihy“, je to o zrode hnutia, mariáckeho stáda.

„Obnov svoje zasvätenie môjmu Nepoškvrnenému Srdcu: Si môj; si mojím vlastníctvom.“

Aj my obnovujeme svoje zasvätenie, ale niekedy akoby sme pozabudli na tú druhú časť vety: Si môj; si mojím vlastníctvom. Čo plynie pre nás z tohto vlastníctva, keď patríme našej nebeskej Mame:

V každom okamihu musíš byť tým, čím ťa ja chcem mať; v každej chvíli musíš robiť to, čo ja budem od teba žiadať.

Ako toto dosiahnuť? Ako takto žiť?

Panna Mária hovorí, že si nás ona vybrala, že nás vychováva (17. júla 1973) podľa plánu jej Nepoškvrneného srdca, aby nás pripravila na boje, ktoré nás čakajú. Aby sme robili všetko čo nám prikáže, pretože je blízko čas, keď začujeme jej hlas, aby sa ona postavila na čelo svojho vojska. (13. júla 1973)

Jedna vec je veľmi dôležitá. **Aby sme sa nechali ňou vychovávať.** Jej sa máme celkom zveriť. Kolko situácií na nás dolieha, situácia v Cirkvi je zlá, v štáte o nič lepšia, vo svete zúria vojny, jedna veľká hneď vedľa nás, choroby, trápenia, kríže, to všetko akoby nás chcelo priviesť do smútku, melanchólie a zúfalstva.

A v tomto všetkom nám naša dobrá Mama hovorí, aby sme všetko zverili jej, ako sa jej Ježiš zveril, ona sa potom o všetko postará. Povedie nás k láske k pápežovi a Cirkvi a pripraví nás na

hrdinské svedectvo. (16. júla 1973) Stačí povedať ako dieťa: **„Mamička, spolieham sa na teba, nechávam sa tebou viesť. Povedz mi: čo mám robiť?“**

Každý sme na inej úrovni v jej škole, ale každý sa snažíme napredovať. **Ide o to aby sme sa naučili zostávať v jej Srdci.** Kto sa jej zasvätil, už nemôže so sebou voľne disponovať. (29. júla 1973)

Keď sa učíme byť s ňou, ona nám bude hovoriť čo sa jej páči a čo nie. Už nebudeš nikdy sám, lebo ona ťa bude držať za ruku a všetko budete robiť spoločne. (29. júla 1973)

Toto je skutočná cesta lásky, ktorou nás Matka vedie. Je veľmi potrebné, aby bola Matka pri nás, zvlášť dnes, keď je ľudstvo pomýlené a láskou nazýva samopaš.

Takto nás Mama vedie, aby sme sa jej zverili ako deti, aby sme jej dali všetko a zbavili sa náklonnosti ku všetkému, i krásnemu, i čestnému, i čnostnému, čo ale nie je ona sama.

A toto je pre nás ťažké, stále chceme konať podľa seba, chceme mať veci pod našou kontrolou, bojíme sa jej odovzdať, naše srdce je naviazané na matky, rodinu, vzťahy.

Ona nás však uistuje, že nám dá porozumieť, ako sa máme všetkého zriecť, aby sme žili len pre jej Ježiša.

Náš život je veľmi cenný a my nesmieme z neho ani okamih premárniť, (24. august 1973) musíme zostávať v Márii a konať s ňou.

Tu by som chcel spomenúť blahoslaveného františkána **otca Gabriela Allegru OFM**, misionára v Číne. Narodil sa 26. 12. 1907, teda ešte skôr ako don Gobbi. Mal svätých rodičov, ktorí mu dali nielen meno Ján Štefan, ale mu aj odovzdali hlbokú vieru. Keď sa modlieval litánie ku svätým, vsúval tam aj mená rodičov. Vstúpil do františkánskeho rádu, kde prijal meno Gabriel Mária. Odišiel ako misionár do Číny,

kde svedomito pracoval na preklade Svätého písma do čínštiny.

Otec Allegra sa však vyznačoval nežnou úctou k Panne Márii, najmä pod titulmi Bolestná Panna Mária a Nepoškvrnené počatie. Nikdy nevynechal príležitosť, aby ju miloval a uctieval, pričom šíril najmä veľké mariánske hnutie: „Čestnú stráž Nepoškvrneného Srdca Panny Márie“

V jeho úplnom a synovskom zverení sa Márii spočíva tajomstvo svätého života pátra Allegru. Máriu oslovil týmito slovami: „Tu som, Matka milosrdenstva, pri tvojich nohách... Som neriešiteľný hriešnik, som blato, ale chcem sa stať svetlom! A hľa, Mária mi ukazuje na svoje Srdce, archu útočiska, zdroj svetla, sily a milosti. Nič ma už nemôže vydesiť, lebo Máriino Srdce je mojím bezpečným prístavom, v ňom nachádzam život, z neho čerpám silu žiť podľa evanjelia. Je to svetlo, láskavé svetlo, ktoré osvetľuje cestu, po ktorej musím kráčať, aby som sa dostal do Otcovho domu. A nielen to: je to stále zdroj nevyčerpatelnej radosti a radosť je polovica svätosti. Áno, plačem pre svoje minulé chyby a zločiny, ale tento plač sprevádza sladká nadprirodzená radosť. Žasnem nad takým láskyplným súcitom a plačem nad mnohými premámenými rokmi a mnohými milostami, ale plačem predovšetkým preto, lebo viem, že som milovaný a že milujem, a pretože s pevnou nádejou cítim, že budem milovať po celú večnosť.“

Páter Allegra bol presvedčený, že nebeská Matka nás priťahuje k svojmu Nepoškvrnenému Srdcu, žehná nás, utešuje nás, plače s nami radostou. **Nič nie je nemožné pre tých, ktorí dôverujú Márii, pre tých, ktorí spočívajú na jej Nepoškvrnenom Srdci.** Panna Mária nám sprostredkúva city Ježišovho Srdca a svojho Nepoškvrneného Srdca, takže bez toho, aby sme si to uvedomovali, pristupujeme k eucharistickému stolu a napodobňujeme ju, keď držala Dieťa Ježiša v náručí alebo na prsiach, alebo keď prijímala sväté prijímanie z rúk svätého Jána; a slávime alebo sa zúčastňujeme na obete svätej omše, napodobňujúc svätú Matku, keď sa na Kalvárii obetovala ako obeť spolu s božskou Obetou. V takejto Máriinej škole sa človek učí skutočne spoznávať Ježiša a Ježišovho Ducha a ju samú.

Na tému zasvätenia páter Allegra píše: „Chcel by som vysvetliť zasvätenie nie teologickým jazykom a argumentmi, ale jednoduchými a zbožnými slovami. Svätý Pavol mnohokrát učí, že povinnosťou kresťanov je napodobňovať Pána Ježiša, cítiť vo svojom srdci to, čo cítilo Ježišovo Srdce. [...] Tvrším, že z kontemplácie tajomstva Vteľnia, Betlehema a Nazareta vychádza to svetlo, ktoré osvetľuje povahu nášho zasvätenia sa Márii, ktoré spočíva práve v tom, že chceme byť od nej závislí, ako od nej chcelo byť závislé Dieťa Ježiš. [...] Toto zasvätenie znamená napodobňovať Ježiša, znamená uvádzať do praxe jeho slová: „Učte sa odo mňa... robte, ako som ja robil...“ A ešte: „Výraz zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie len jasnejšie a sladšie naznačuje „horiacu pec lásky k Bohu a k ľuďom, ktorou je Máriino Srdce“ a nebeské čaro, ktoré očarí zasvätenú dušu, ktorej sa každú chvíľu pripomína: Bud' pre Matku druhým Ježišom! V tomto svetle otec Allegra vysvetľuje vetu, ktorú Panna Mária povedala Lucii Fatimskej: „Moje Nepoškvrnené Srdce bude pre teba cestou, ktorá ťa privedie k Bohu“, inou vetou, ktorá obsahuje traktát o duchovnej teológii: „Dieťa Ježiš sa pozeralo do očí svojej Nepoškvrnenej Matky, čítalo v nich Otcovu vôľu a splnilo ju“. Podstatou zasvätenia je teda dobre, pozorne, vždy sa pozeráť na Nepoškvrnenú Mat-

ku, len jej pohľad nám povie jej túžby, pomôže nám ich uskutočniť a tak veľkoryso a radostne plniť Božiu vôľu, viesť nás k Bohu. Tak to robil Ježiš, tak to robil svätý Ján, tak to robili svätý František, svätý Maximilián, svätá Terézia... Ten, kto sa zasvätil Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, odpovedá na výzvu Panny Márie adresovanú trom pastierikom vo Fatime: „Budete trpieť za obrátenie hriešnikov a odčinite všetky rúhania a hriechy spáchané proti môjmu Nepoškvrnenému Srdcu?“, je povolaný k tomu, aby robil zadostučinenie a odčinenie, spolupracoval so Spoluvykupiteľkou na spáse duší a podporoval Svätú Matku Cirkev. Napokon zasvätený Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie pociťuje neustálu potrebu žiť v dôvernom vzťahu s nebeskou Matkou tým, že aspoň kúsok svojho času (podľa štatútu Čestnej stráže je to aspoň jedna hodina denne) strávi pri nohách vznešenej Kráľovnej v dialógu lásky, aby utešoval jej Srdce a čerpal z neho Kristovo bohatstvo, ktoré bude rozdávať svojim bratom a sestram. „Nech nás vernosť každodennej hodine stráženia,“ uzatvára blahoslavený Allegra, „urobí takými, aby sme celý svoj život prežili v Nepoškvrnenom Srdci našej Nepoškvrnenej Matky na Ježišovú slávu, dobre si istí, že raz budeme stáť na stráži pred našou Matkou v nebi.“

Keď sa na sklonku života otec Allegra stretol s Mariánskym kňazským hnutím, našiel v ňom to, čo celý život žil. Jeho poslednou prácou bol čínsky preklad knihy „Kňazom najmilším synom Panny Márie“.

A tak nás Panna Mária pozýva, aby sme boli v jej škole, konali s ňou a aby sme boli v jej Srdci. (21. august 1973). Ale ako máme byť v jej Srdci? „Ty však zostaň stále v mojom Srdci na modlitbách. Nechaj ma stále viac v tebe pôsobiť!“

Teda máme tam byť na modlitbách, pretože keď sa modlíme jej modlitbu, sv. ruženec, učíme sa myslieť jej duchom, vidieť veci jej očami, dotýkať sa jej rukami, milovať jej Srdcom. Keď sme s ňou v modlitbe, vtedy sa cítime ako dieťa v Srdci Matky.

Ale v jej Srdci sa máme učiť prebývať aj keď sa nemodlíme, mať postoj mod-

litby, žiť trvale udomácnení v Márii.

Keď sme sa zasvätili jej Nepoškvrnenému Srdcu, už viac si nepatríme. Náš život, naša duša, naša inteligencia, naše srdce, to dobré i to zlé čo sme vykonalí, i chyby, ktoré máme, všetko jej patrí.

Určite vám napadne veľké mariánske dielo „O pravej úcte k Panne Márii“ od sv. Ludoviča Márie Grignonova, kde autor vedie duše, aby sa stali otrokmi Márie, aby jej všetko odovzdali. Spirituálna „modrej knihy“ nás vedie ešte viac do hĺbky lásky. Je to láskavý postoj dieťaťa v náručí Matky.

Mária ako dobrá Matka nás vedie k veľkej svätosti. Učíme sa v jej škole prebývať v jej Srdci.

Čo však v tomto Srdci nachádzame? **Nachádzame v ňom hĺbočinu lásky a bolesti.** (16. októbra 1973). Je to Srdce Matky, ktoré žije pre všetky svoje deti. Aj pre tých, ktorí sú ďaleko, hriešnikov, ateistov, pre tých, ktorí Boha odmietajú, alebo proti nemu bojujú. Preto jej Srdce stravuje bolesť a láska aj k týmto deťom. Chce im pomôcť, chce ich zachrániť a preto potrebuje toľko modlitby, toľko utrpenia. Len modlitbou a utrpením ostatných jej dobrých a veľkodušných detí bude môcť zachrániť tieto svoje deti.

Preto vás chcem povzbudiť k neustálej modlitbe ruženca. Ruženec nech sa stane súčasťou našej identity, ako naše vlasy, oči, srdce.

Budte apoštolmi ruženca, koľko ľudí u nás na Slovensku sa ho nemodlí! Potrebujeme apoštolov ruženca, a to všade, vo vlaku, v autobuse, v práci, vonku v meste, všade kde ste. (Cestoval som vo vlaku a pán oproti si vytiahol ruženec a modlil sa, tak to robí aj môj otec keď cestuje. Veľmi ma to povzbudilo.) Ani sa nedajú slovami opísať všetky skúsenosti ľudí s modlitbou ruženca. Uvediem len niektoré.

Cez druhú svetovú vojnu sa slávny americký boxer **Billy Conn** (*1917, †1993) viezol v lietadle s niekoľkými hercami z Hollywoodu do Európy. Ich poslaním bolo rozveseliť amerických vojakov, bojujúcich na európskych frontoch. Práve leteli nad kanálom La

Manche. Bolo veľmi zlé počasie. Lietadlo sa začalo veľmi nebezpečne kývať a strácať výšku a pilot stratil kontrolu nad lietadlom. Cestujúcich sa zmocnil strach. Iba Billy Conn pokojne vytiahol z vrečka ruženec a vyzval spolucestujúcich, aby sa spoločne modlili. Všetci sa začali modliť. Nevedno ako, lietadlo sa dostalo von z nebezpečenstva a šťastne pristálo. Je to jeden z toľkých prípadov jednoduchej ale pravej viery. Netreba hneď myslieť na zázrak. No kto verí v modlitbu, vie, že nešlo iba o náhodu.

Andreas Hofer, slávny guvernér Tyrolska, mal vo zvyku modliť sa každý večer po večeri ruženec s celou svojou rodinou. Nikdy nevynechal túto rodinnú modlitbu, ani keď mal hostov. Hovorieval: „Jedli ste so mnou, nuž môžete sa so mnou aj modliť.“ Mal v ruke ruženec aj počas vojny na bojisku.

Jedným z nacistických kolaborantov počas druhej svetovej vojny bol **Peter Koch**. Bol známy ako „postrach Ríma“, pretože počas vojny prejavoval krutosť. Po skončení vojny bol zatknutý a odsúdený na smrť ako vojnový zločinec. Vo väzení Peter Koch napísal pápežovi Piovi XII. list, v ktorom ho žiadal o odpustenie, najmä za útok na baziliku sv. Pavla za hradbami. Po prečítaní jeho listu pápež požiadal Mons. Nasalliho Roccu, aby išiel do väzenia a presvedčil ho, že pápež mu odpustil. Zároveň mu daroval ruženec. Keď mons. Rocca vstúpil do väzenskej cely, ubezpečil ho o pápežovom odpustení. Koch sa rozplakal a povedal: „Moja vlasť mi zlorečí a má pravdu, tribunál ma odsúdil na smrť a robí správne a pápež mi teraz odpúšťa. Dáva mi tak veľké poučenie. Bolo by to oveľa iné, keby som odpustil iným...“. Vtedy mu monsignor daroval ruženec. Keď pokračoval v plači, povedal Roccovi: „Nie som hoden dotknúť sa pápežovho ruženca týmito rukami s krvou toľkých zločinov a nevinných obetí. Prosím vás, aby ste mi ho aspoň zavesili na krk.“ Tesne pred popravou sa modlil ruženec k Presvätej Bohorodičke.

Panna Mária je dobrou Matkou aj pre tých svojich synov, čo sa od nej najviac vzdialili. Ak nám hriech zraní dušu, volajme o pomoc k Panne Márii a ona nás privedie k jej Synovi.

Naša Božia Mama sa chce vrátiť do stredu svojich veriach, a chce si z veriach ľudí okolo svojich kňazov utvoriť nepremožiteľné vojsko. A čo žiada od týchto veriach, ktorí sa pridržávajú jej Hnutia:

– Aby sa zasvätili zvláštnym spôsobom jej Nepoškvrnenému Srdcu, aby sa jej celkom darovali, aby mohla slobodne disponovať s ich životom a celý ho riadiť podľa svojich zámerov. Musia sa nechať ňou viesť ako deti. Musia sa znovu začať viac modliť, viac milovať Ježiša, viac sa mu klaňať v jeho tajomstve Eucharistie, aby sa stal Slnkom, ktoré osvecuje celý ich život. Hovorí, že Ježiš v Eucharistii udelí týmto dušiam, jej zasväteným, veľkú radosť a veľký dar lásky. Majú sa denne modliť ruženec, aby sa urýchlil jej veľký návrat!

– Aby boli verní pápežovi a Cirkvi s ním spojenej, v dokonalej poslušnosti jeho príkazom, predchádzaním a plnením jeho prianí, šírením jeho učenia, hájením ho proti každému útoku, ochotní bojovať až do preliatia krvi za to, aby boli stále s ním spojení a verní evanjeliu.

– Aby zachovávali Božie prikázania a robili to, čomu ich učil Ježiš, aby boli jeho pravými nasledovníkmi. Nech sú príkladom najmä prísny spôsobom života – tým, že budú odmietat stále vyzývavejšiu módu, že budú všemožne bojovať proti šíreniu nemravnosti, proti tejto neustálej záplave mora bahna, ktoré všetko zaplavuje. Nech sú dobrým príkladom svojou čistotou, striedanosťou a skromnosťou. Nech sa vyhýbajú všetkým tým miestam, kde býva znesväcovaný posvätný charakter ich osoby. Nech utvoria okolo kňazov môj verný zástup, moje ‚Biele vojsko‘. Ich prostredníctvom opäť zažiarí moje svetlo uprostred veľkej tmy a moja nepoškvrnená čistota uprostred veľkej hniloby smrti.

Tieto jej verné deti povoláva a vychováva pre veľkú úlohu – a to je pripraviť tento svet na veľkú očistu, ktorá ho čaká, aby mohol konečne povstať nový svet, celkom obnovený svetlom a láskou jej Syna, ktorý bude vládnuť nad všetkým.“

Naša Nebeská Mama je dobrou a starostlivou Matkou, ostražitou však a hroznou proti zlému nepriateľovi, ktorý nám chce škodiť. „Diabol sa vás bojí a nenávidí vás.“ Panna Mária nám hovorí, že nám pošle svojich anjelov, aby nás chránili a bránili pred každým nebezpečenstvom a každou nástrahou zlého nepriateľa.

Diabol sa nás bojí a preto nám kladie nástrahy. Začína niečo tušiť a zúriť, ale Matka nás chráni a bráni, aby sa nedotkol ani našich vlasov. Pripravuje nás, aby sme v hodine rozhodujúcej bitky boli statoční a nepremožiteľní.

(14. novembra 1973)

Nenechajte sa ničím odradiť. Mnohí, ktorí ste tu, tak už roky verne bojujete v jej vojsku. Buďte si istí jej pomocou, jej láskou a materskou starostlivosťou. Ona je tá, ktorá porazí odvekého nepriateľa.

Zakončím myšlienkou blahoslaveného Gabriela Allegru:

„Musíme pracovať v Márii a pre Máriu, to znamená žiť v jej Srdci a zasvätiť sa jej Srdcu, lebo potom nezhršíme; musíme ju hlásať, dať ju poznať a milovať, lebo potom získame večný život!“

P. Ján Kapištránsky Lazový OFM

Malá príhoda pápeža Pia XII.

Reholná sestra z kongregácie krížových sestier, matka Pascalína Lehnerová z Bavorska bola celých 40 rokov sekretárkou a tiež viedla domácnosť pápežovi Piovi XII. (1876-1958), a to už odvtedy, čo bol ešte nunciom v Nemecku. Spomína jednu nepatrnú no milú udalosť:

Čoskoro po svojom zvolení za hlavu Cirkvi (bolo to 2. marca 1939, na jeho narodeniny), sa pápež Pius XII. po krátkom pobyte v Castel Gandolfo vrátil do Vatikánu a nastahoval sa do pápežského bytu v Apoštolskom paláci. Sestra Pascalína píše vo svojich spomienkach:

„Pius XII. nepoznal pápežský byt do jeho podrobností a teraz po úpravách sa mu zdal ešte neznámejší. Nábytok, koberce, obrazy, to poznal, však to boli jeho pôvodné, ale ináč sa musel ešte zorientovať. Neskoro večer sa vrátil z Castel Gandolfo a ako vždy bolo jeho prvou úlohou dať do poriadku písomnosti.

Nestihol sa zatiaľ ešte ani len prejsť po svojom novom byte a preto ani nevedel, že z pracovne do knižnice vedú schody. Snažil sa nahmatať vypínač, keď tu náhle spadol zo schodov. Úslužná duša (takto sestra Pascalína nazýva seba samú), ktorá mu práve prišla oznámiť, že večera je pripravená, to uvidela a hrôzou zostala ako prikovaná.

Rýchle sme my, sestry, príbehli ku schodom. Svätý Otec stál dole a priateľsky sa na nás pozeral. Čo sa stalo? Hovoril nám, ako si okamžite uvedomil, že vstúpil do prázdna a keďže sa nemohol nikde zachytiť, len prosil: „*Madonna mia, salva mi!*“ – „*Panna Mária, zachráň ma!*“ A zrazu sa ocitol dole pri schodoch, stál na oboch nohách, a to bez toho, že by si čo len trochu ublížil. Naopak, dokonca zmizla aj bolesť, ktorú už viac než týždeň pociťoval v nohe po vyvrtnutí členka. Všetci sme šli spoločne do kaplnky, aby sme modlitbou Magnificat podakovali.“

Pius XII., ktorý sa ako seminarista v Ríme vedome zasvätil Panne Márii, otvorene označil Pannu Máriu ako tú, ktorá bola „inšpirátorkou a patrónkou“ jeho kňazstva. Nanajvýš zaujímavé je, že jeho biskupské svätenie, ktoré ako 41-ročný prijal, sa konalo 13. mája 1917, v deň, keď sa Panna Mária prvý raz zjavila vo Fatime, teda sa časovo zhodovalo s veľmi dôležitou udalosťou, ktorá mala význam pre celý svet.

Svätý Otec sám v roku 1951 vysvetľuje: „*V tej istej hodine sa na náhornej plošine vo Fatime uskutočnilo prvé zjavenie vznešenej Kráľovnej posvätného ruženca. Akoby tým chcela Matka milosrdenstva ukázať, že budeme v pohnutých dobách nášho pontifikátu, uprostred veľkej krízy svetových dejín, mať vždy materskú a starostlivú*

pomoc veľkej Víťazky vo všetkých Božích bojoch a že nás chce skryť pod svoj ochranný plášť, ochrániť nás a viesť.“

Toto vedenie Panny Márie pobádalo „anjelského pastiera“ (Pastor Angelicus) v nasledujúcich osudových rokoch dvoch svetových vojen, aby sa neúnavne zasadzoval o mier. Ona ho inšpirovala, aby trpiacim a úboným, ľuďom v beznádeji, dal pocítiť svoju otcovskú blízkosť a konkrétnu pomoc. Až postupné skúmanie v otvorených Vatikánskych archívoch odhalí, koľko prenasledovaných, najmä Židov, mu skutočne vďačí za svoj život.

Vo viere v moc príhovoru Panny Márie, vďaka ktorej sa skončila vojna, postavil pápež Pius XII. po roku 1945 Pannu Máriu do centra pozornosti svojho učiteľského úradu. Vyvrcholením a najväčším prejavom jeho lásky k Panne Márii bolo, keď 1. novembra 1950 vyhlásil dogmu o jej nanebovzatí s telom i dušou. Je dosvedčené, že pontifex niekoľko dní pred vyhlásením dogmy mohol priamo z Vatikánskych záhrad vidieť fenomén tančiaceho slnka tak, ako sa odohral 13. októbra 1917 vo Fatime počas známeho slnečného zázraku. Ako výslovné znamenie, potvrdenie a vďaka Kráľovnej ruženca Piovi XII. za vyhlásenie mariánskej dogmy!

Na záver Mariánskeho roku 1954 dal Pius XII. v slávnostnej procesii preniesť milostivý obraz zo Santa Maria Maggiore do chrámu sv. Petra, kde Pannu Máriu korunoval. (S-VS)

P. Bernard Deneka, FSSP:

Božie detstvo

Prečo sa Boh stal dieťaťom a prečo sa aj my musíme stať deťmi

Je to jedna z prastarých otázok kresťanských úvah: *Cur Deus Homo?* „Prečo sa Boh stal človekom?“ Pod týmto názvom vydal svätý učiteľ Cirkvi Anzelm z Canterbury (+1109) slávnu, formou dialógu napísanú knihu, v ktorej sa snaží bohatými myšlienkami podať odpoveď.

Vo vianočnom čase sa pridružuje ku zovšeobecňujúcej otázke o motíve vteľenia zvlášť otázka: *Cur Deus Infans?* „Prečo sa Boh stal dieťaťom?“ A zase je

tu jeden teológ s knihou. Ten si nerobí nárok na závažnosť Anzelmovho majstrovského diela, zasluhuje si však tiež našu pozornosť. Autorom je salcburský profesor dogmatiky a apoštolský protonotár Ferdinand Holböck (+2002), ktorému sa v mnohých spisoch podarilo priviesť teológiu do úzkeho vzťahu k prežívanej svätosti. Tak zaujímajú miesto v 140-stránkovom diele konkrétne postavy z mäsa a krvi, z ktorých je možné vyčítať vrúcnu úctu k Dieťaťu Ježišovi. Mária a Jozef začínajú tento rad, nasledovaní betlehemskými pastiermi a mudrcmi z Východu, Simeo-

nom a Annou, Hieronymom, Bernardom z Clairvaux, Františkom a Klárou z Assisi, Antonom Paduánskym a veľkým zástupom ďalších svätých, blahoslavených a služobníkov Božích, na ich konci je autor. A bez mihnutia okom necháva predstúpiť aj vola a osla ako čitateľov Krista z ríše zvierat.

Otázku z titulu svojej knihy „Prečo sa Boh stal dieťaťom?“ pojednáva Holböck v krátkosti. V desiatich krátkych tézach nám chce vysvetliť, prečo Ježiš Kristus, náš Pán a Boh, neprišiel na svet v mohutnej manifestácii moci a slávy, alebo aspoň ako dospelý muž, ktorý by sa ujal diela ako učiteľ božskej pravdy, ako kráľovský pastier národov a veľkňazský Vykupiteľ. Prečo on namiesto toho zotrval deväť mesiacov v panenskom lone svojej Matky Márie a potom pre-

chádzal vývojovými fázami kojenca, dieťaťa a mladíka – veľmi dlhým a pre jeho poslanie zdanlivo zbytočným časom. Podnietení výkladom Ferdinanda Holböcka sa chceme aj my zaoberať niektorými myšlienkami.

Na otázku, prečo sa stal Boh dieťaťom, sa dá z dogmatického pohľadu odpovedať takto: Chcel sa skutočne stať jedným z nás, byť nám podobným vo všetkom okrem hriechu. (Žid 4,15). A pretože každý človek bez výnimky bol raz dieťaťom (alebo ešte je), chcel Ježiš prežiť s nami aj túto významnú etapu nášho života, teda ako sme sa narodili zo ženy (por Gal 4,4) a rásť, nadobúdať múdrosť, vek a milosť pred Bohom a pred ľuďmi (Lk 2,52). V detstve večného Syna sa teda ukázalo jeho pravé človečenstvo v celej jasnosti.

Ak sa niekto pýta z hľadiska náuky aj na duchovný zmysel príchodu Ježiša ako dieťaťa, potom vyvstanú iné hľadiská, ktoré je vhodné si všimnúť a zvážiť, pretože sa týkajú nášho kresťanského života, nášho spôsobu života pred Bohom a pred ľuďmi.

Prvá úvaha: Vieme, ako v nás pohľad na dieťa vyvolá nával lásky. Vedci v tom chcú vidieť len lesť prírody, nutnú pre prežitie druhu. Ale poznávame aj hlbší význam takých pocitov: V malom dieťati sa stretáme, či už vedome alebo podvedome, s obrazom čistého, neskazeného začiatku svojho života. A tento obraz dojíma a uchvacuje naše srdce.

Magnus Dominus et laudabilis nimis, sed parvus Dominus et amabilis nimis znamená teda u svätého Bernarda z Clairvaux: „Veľký je Pán a všetkej chvály hodný, ale malý je Pán a nado všetko hodný lásky – totiž ten malý, ktorý sa nám narodil. (47. kázeň o Veľpiesni); a v omšovej vianočnej prefácii: „Lebo tvoje Slovo sa stalo človekom a skrze neho nám znova zažiarilo tvoje svetlo a ako nikdy predtým sa zjavila tvoja sláva: Keď vidíme tvojho narodeného Syna, vidíme teba, Bože neviditeľný a sme uchvátení láskou k tebe.“ Áno, pohľad na Dieťa v jasliach to umožňuje. Umožňuje milovať Boha najľudskejšími pocitmi a bez bázne. Odkiaľ ale dospejeme k nadprirodzenej láske k nášmu Bohu, pohľadom skrytému.

Druhá úvaha: Každá situácia, do ktorej sa náš Pán na zemi dostal, má nepomíňajúci význam spásy. Tak nám

zjavuje vždy svojím spôsobom svoju bytosť, svoje vlastnosti a rady a súčasne nám ukazuje, k čomu sme povolani a ako máme do budúcnosti žiť. To platí aj o stave jeho detstva.

Ako sa Kristus v tom ukazuje? Predovšetkým ako „tiché a pokorné srdce“ (Mt 11,29). Jeho pokora sa prejavuje v tom, že On vo svojej existencii rovnej Bohu sa nespráva ako pri koristi, ale ponizuje sa a berie na seba podobu sluhu (Flp 2,8-7) – najskôr však podobu dieťaťa.

Dieťaťu sa v staroveku vôbec neprekazovalo príliš úcty. V Biblii a u cirkevných otcov nájdeme veľa miest, ktoré, keď si odmyslíme to, čo je na dieťati milé, hovoria o ňom ako o nehotovom človekovi, ktorý je nemluviča (preto latinské slovo pre dieťa: *infans* = nemluviaci, nehovoriaci), ba hlúpy. V procese dozrievania sa preto má to detinské odbúrať: „Keď som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, myslel som ako dieťa, uvažoval som ako dieťa; keď som sa stal mužom, odložil som detské spôsoby.“ (1Kor 13,11)

Odvtedy však, čo sám Boh bol taký človečik, dostalo toto prvé obdobie nášho života úplne novú, tajomnú dôstojnosť, ktorú ospevuje básnik Clemens Brentano (+1842): „Akým tajomstvom je dieťa! Boh bol tiež dieťaťom, pretože sme Božie deti, prišlo Dieťa, aby nás spasilo. (...) Akú dôstojnosť má dieťa! Nepovedalo snáď Slovo samo tieto slová: Tí, čo nebudú ako deti, nevojdú do brány nebeskej. – ? Akú dôstojnosť má dieťa!“

Tak ako je pre dospelého človeka neprimeraná detinskosť, detské správanie, tak žiaduce musí byť pre kresťana opravdivé detstvo, keď je už od času, keď sa Boh stal dieťaťom, teraz naozaj cestou *imitatio Christi*, napodobovaním Krista (nie nasledovaním!). Taká detinskosť nemá však nič spoločné s obdobím života, ale je to určitý vnútorný postoj. To vedel dojímavo vyjadriť francúzsky kňaz a spisovateľ Michel Quoist (+1997) v jednej parafrázi na slová: „Keď nebudete ako deti, nevojdete do kráľovstva nebeského.“ (Mt 18,3). Hovorí to akoby slovami Pána: „Vo svojom kráľovstve chcem len deti, to je rozhodnuté od večnosti: vráskavé deti, hrbaté deti, fúzaté, šedivé deti, všetky druhy detí, aké chcete; ale deti, len deti.“

Kto sa teda stále snaží o detský postoj, totiž o pokoru a čistotu, o prostotu a jednoduchosť, o dôveru a srdečnosť, o ochotu učiť sa, ako aj o ochotu žasnúť a opravdivo sa nadchnúť, ten žije i vtedy, keď je v pokročilom veku, v duchovnom detstve, pretože „prijíma Božie kráľovstvo ako dieťa“ (Lk 18,17). A tým, že sa tak stáva s Ježišom dieťaťom, môže potom aj s ním dosiahnuť Kristovu plnosť (porov. Ef 4,13).

A ešte posledná myšlienka k tomu, prečo sa Boh stal človekom. V raných a najranejších štádiách života, zvlášť ako embryo a kojenec, je človek v stave úplnej závislosti, keď nemôže sám nič robiť a bez starostlivosti iných nemôže prežiť. V tomto stave bol aj Vykupiteľ, aby nám tým sám ukázal náš vzťah k Bohu Otcovi: „Ak ste mimo mňa, nemôžete urobiť nič.“ (Jn 15,5) Ale ešte toho nie je dost: „Blaoslavený život, ktorý ho nosil a prsia, ktoré požíval,“ (Lk 11,27), sú to telo a prsia panenskej Matky Božej. Na nej teda bol úplne závislý. Z toho môžeme vyčítať, že nás ako malé Dieťa chcel naučiť detskej dôvere a odovzdanosti Márii, ktorú nám on sám dal za Matku: „Hľa tvoja matka.“ (Jn 19,27) Svätí ctiteľia Boha, ktorý sa stal dieťaťom, ho v tom s radosťou nasledovali.

Tak sme mohli uviesť veľa dôvodov, prečo sa Boh stal dieťaťom. Hlavný dôvod bol ale ten, aby sme tým boli podnietení k úcte, k láske a k napodobeniu vianočného tajomstva.

(Z Informationsblatt)

Svätí Traja králi

Mesto Kolín nad Rýnom už po stáročia ukrýva neobyčajne vzácny poklad: skrinku s relikviami svätých Troch kráľov. Zaiste je zaujímavé, ako sa tieto dostali do Kolína.

Matúšovo evanjelium ich nazýva „mágovia“ (grécky „magoi“). Všetko nasvedčuje tomu, že boli učeními pohanskými astrológmi z Perzie či Babylonu, z územia dnešného Iránu či Iraku. V týchto mudrcoch Cirkev skoro rozpoznala prisľúbených cudzích kráľov zo Starého zákona, ktorí prichádzajú k „žiare Jeruzalema“ (porovn Iz 60,3). Egyptský text z obdobia antiky napokon prezrádza ich mená: Gašpar, Melichar a Baltazár.

Neskôr svätá cisárovná Helena našla ich relikvie v Jeruzaleme a dala ich preniesť do Konštantinopolu. Prostredníctvom svätého biskupa Eustorgia, ktorý ich dostal ako dar, prišli v 4. storočí do jeho rodného mesta Milána. Tu boli v roku 1158 znova objavené v starom kostole sv. Eustorgia, keď mesto obsadil cisár Friedrich Barbarossa.

Po dobytí Milána daroval rímsko-nemecký cisár starý poklad svojmu vernému a oddanému ríšskemu kancelárovi Rainaldovi z Dasselu, ktorý bol zároveň arcibiskupom Kolína. Ten sa naplnený radosťou vrátil do Kolína, kam boli za jasotu celého mesta vzácne relikvie 23. júla 1164 prenesené. Za doprovodu modlitieb a spevu boli slávnostne uložené v starobyľom dóme. Podľa nariadenia biskupa sa každý rok mala konať takáto procesia: Traja muži odetí ako králi, nasledujúc hviezdu, mali ulicami mesta sprevádzať relikvie, ktoré boli pred slávnostnou omšou prenesené do katedrály.

Tým sa započala tradícia púť k svätým Trom kráľom. K vzácnemu relikviáru putovali ako nemeckí králi, tak aj zástupy pútnikov zo všetkých kútov Európy. V období stredoveku učinili tieto púte z Kolína nad Rýnom – po Ríme, Jeruzaleme a Santiagu de Compostela – štvrté najdôležitejšie pútnické miesto kresťanstva. Všade a v každej núde, zvlášť na cestách, vzývali ľudia týchto vznešených svätcov, alebo sa na nich obracali s prosbou o dobrú úrodu.

Nástupca biskupa Rainalda poveril najlepšieho zlatníka svojej doby, aby

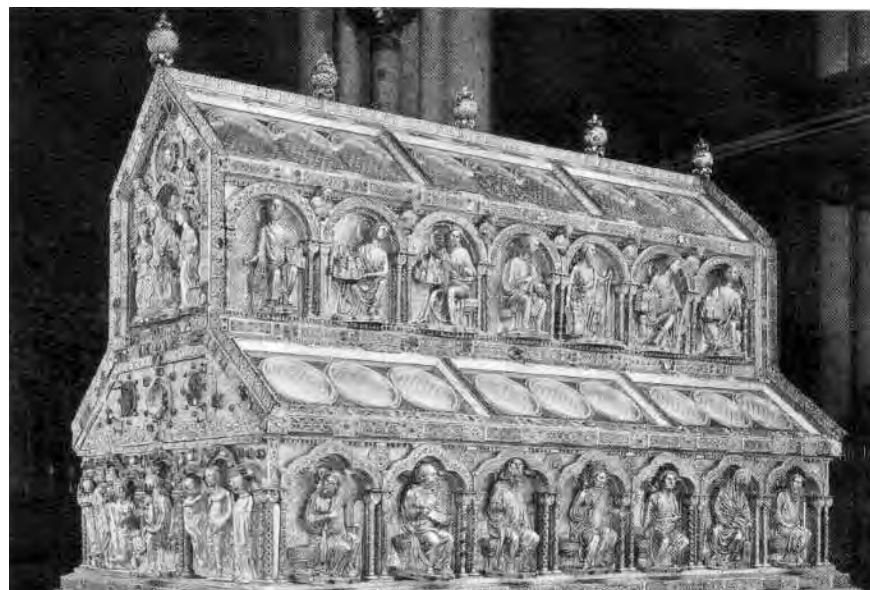
zhotovil relikviár, ktorý by bol hodný svojho jedinečného obsahu. Relikviár Troch kráľov, vyzdobený tisícami dráhoukamov a perál, je najväčším a najvzácnejším relikviárom západnej Európy. V Kolíne sa okrem toho rozhodli pre stavbu impozantnej gotickej katedrály, ktorá sa vypína nad relikviárom ako jeho druhá kamenná schránka.

Je zaujímavé, že keď sa v roku 1864 otvorila zlatá skrinka a skúmali sa relikvie Troch kráľov, zistilo sa, že ide o takmer kompletne pozostatky mužských osôb rôzneho veku. Až v roku 1980 došlo k analýze kúskov látky, do ktorých boli zabalené niektoré kosti. Výsledok bol fascinujúci: Je to veľmi vzácny sýrsky damašek z hodvábu, purpuru a zlata, aký sa tkal len do 4. storočia, teda skutočne pochádza z doby Mesiáša!

Dnes sa relikviár s Tromi kráľmi nachádza priamo za hlavným oltárom, kde vyvýšený a osvetlený dominuje interiéru obrovskej katedrály. Otvorená ocelová konštrukcia, na ktorej relikviár spočíva, umožňuje pútnikom, aby podľa pradávnej tradície mohli so svojimi úmyslami v srdci prichádzať pred relikvie týchto svätcov.

Keď Joachim kardinál Meisner slávil 6. januára 1990 po prvý raz liturgiu v kolínskom dóme, sotva dokázal zadržať slzy, pretože, ako spomínal: „Ako dieťa utečencov z durýnskej obce Körner som mohol túto omšu počuť po prvý raz z rádia u de-

dinského holiča. Môj Bože! Vtedy som si pomyslel nemožné: »Raz tak sláviť túto bohoslužbu v kolínskom dóme!« A Boh ma, dieťa utečencov, priviedol na toto miesto, aby som tu každoročne slávil práve túto slávnostnú bohoslužbu ku cti Troch kráľov!“ (S-VS)

KATECHÉZA**Svätého Otca Františka****Svätá omša – Glória
a vstupná modlitba (4)**

„Sláva Bohu na výsostiach...“ (Jn 1, 14.16)

Už sme si uvedomili, že úkon kajúcnosti nám pomáha odstrániť vlastnú domýšľavosť a predstúpiť pred Boha takí, akí naozaj sme, s vedomím, že sme hriešnici a v nádeji na odpustenie.

Práve zo stretnutia ľudskej biedy a božského zmilovania sa rodí vďačnosť, ktorú vyjadruje chválospev *Glória*, „veľmi starý a úctyhodný hymnus. Týmto chválospevom Cirkev, zhromaždená v Duchu Svätom, oslavuje a prosí Boha Otca a Baránka.“ (*Všeobecné pokyny k Rímskemu misálu*, 53). Začiatok tohoto chválospevu – „Sláva Bohu na výsostiach – je prevzatý zo spevu anjelov pri Ježišovom narodení v Betleheme. Je to radostná zvesť o objatí neba a zeme. Tento spev zahŕňa aj nás, ktorí sme uzobraní v modlitbe: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“

Po speve *Glória*, alebo ak sa nespieva, vtedy hneď po úkone kajúcnosti nasleduje zvláštna forma modlitby nazvaná „vstupná“, ktorá vyjadruje povahu práve slávanej bohoslužby v závislosti na dni a liturgickej dobe. Výzvou: „modlime sa“ kňaz vyzýva ľud k spoločnej uzobranosti v mlčaní, aby si všetci uvedomili, že stoja pred tvárou Boha a v duchu si pripravili svoje prosby. Kňaz povie „modlime sa“ a každý mlčky myslí na to, o čo chce v modlitbe prosiť.

Mlčanie nie je prostá absencia hovorenia, ale pripravenosť načúvať iným hlasom, teda hlasu nášho srdca a predovšetkým hlasu Ducha Svätého. V liturgii závisí povaha posvätného stíšenia od toho, o ktorú časť omše ide: „Pri úkone kajúcnosti a po výzve k modlitbe sa jednotlivci v duchu sústreďujú; po čítaní alebo po homílii krátko rozjímajú o tom, čo počuli; po prijímaní vo svojom srdci chvália Boha a modlia sa.“ (tamtiež 45). Mlčanie pred vstupnou modlitbou teda napomáha k uzobraniu a premýšľaniu o tom, prečo tam sme. Preto je dôležité načúvať vlastnému vnútru, aby sme ho potom otvorili

Pánovi. Možno, že máme za sebou dni námah, radosti či bolesti a chceme to povedať Pánovi, dovoliť sa jeho pomoci a prosiť Ho, aby nám bol nablízku; máme príbuzných a priateľov, ktorí sú chorí alebo prechádzajú ťažkými skúškami, tiež túžime zveriť Bohu osudy Cirkvi a sveta. Tomu slúži krátke mlčanie pred tým, než kňaz zhrnie úmysly všetkých a nahlas ich menom prednesie spoločnú modlitbu, ktorá uzatvára vstupné obrady, teda práve vstupnú modlitbu, ktorá zahrňuje všetky úmysly. Vrelo doporučujem kňazom, aby túto chvíľu mlčania dodržovali a nepohnali sa, pretože ináč nám hrozí, že sa pripravíme o uzobranosť duše.

Kňaz prednáša túto výzvu a vstupnú modlitbu s rozpätými rukami, teda v postoji modlitby, ktorý si osvojili kresťania už v prvých storočiach, ako to dosvedčujú fresky rímskych katakomb a napodobili tak Krista s rukami rozpätými na dreve kríža. Kristus je Tým, kto sa modlí, je i modlitbou zároveň! V Ukrižovanom rozpoznávame Kňaza, ktorý vzdáva bohumilú poctu Bohu synovskou poslušnosťou.

V Rímskom obrade sú modlitby stručné, ale ich význam je hutný. Vracť sa k rozjímaniu nad ich textami aj mimo omše nám môže pomôcť chápať, ako sa obracať k Bohu, o čo prosiť a aké slová používať. Nech sa liturgia pre nás všetkých stáva školou modlitby! (RV)

Istanbulský dohovor

Nie sme sami, aj Česko sa mu bráni. Česká biskupská konferencia už 13. mája 2018 vydala v tom zmysle pastiersky list a tohto roku vydala znova vyhlásenie, v ktorom stojí:

»Náš názor sa v tomto nemení. Máme zato, že dohovor je dokumentom, ktorý nie je pre krajinu, ako je Česká republika potrebný ani prínosný. Naopak. Degraduje vzťah medzi mužom a ženou na antagonistické meranie síl a programovo relativizuje hodnoty európskej kultúry a jej odovzdávanie ďalším generáciám. Vnímame, že slúži plazivému prenikaniu ideológie genderu, ktorú pápež František opakovane nazýva „jednou z najnebezpečnejších ideologických kolonizácií“, do spoločnosti.«

Budme bdieť aj odvážni a statoční v bránení Slovenska pred hrozbou novej duchovnej totality. -r-

Ako hospodárime

Len vďaka starostlivosti našej nebeskej Matky to vychádza – teda sa dá povedať, že dobre. Ona vzbudila množstvo drobných podporovateľov, ale aj naozaj štedrých, pravidelných i jednorazových. Ani neriešime nejaké podakovania, aby sme nezmenšili odmenu, ktorá ich čaká v nebi, a aj napriek tomu nezištne pomáhajú. To je naozaj znak lásky k Matke Božej, a pre nás je dôvodom dojatia a vďaky každá taká suma navyše.

Objavil sa však aj názor, že tie ceny, ako ich máme nastavené, už naozaj nie sú reálne a keď niekto prispeje na podporu, tak nie na to, aby uhradil za iných, ktorí by si mohli svoje náklady uhradiť, ale na podporu činnosti Hnutia. A nad tým sa hodno zamyslieť a riešiť to.

My sme sa snažili nechať čo najnižšie ceny, aby to nebolo dôvodom, že by niekto len pre svoju núdzu nemohol byť v kontakte s týmto záchranným dielom Matky Božej. Naše Združenie bolo zaregistrované po páde komunizmu dočasne na adrese súkromného bytu, tak to však aj zostalo a tak Hnutie nemalo náklady na prenájom priestorov, úhradu elektriny, kúrenia, na mzdu, práca sa robila dobrovoľnícky, teda nemalo takmer žiadne náklady.

Po tých desaťročiach však majitelia bytu sú už po osemdesiatke a dá sa počítať s tým, že jedného dňa byt prípadne dedičom a dvere sa zatvoria. Naša Mama sa však stará stále a podarilo sa vybaviť prenájom nebytového priestoru tak, že nebude treba ani meniť adresu Hnutia, čo je iste výhoda. Bude to síce len „schránkové“ miesto, ale bude. Nebude tam trvalý pracovník, ale kontakt zostane, pošta a objednávky sa budú vybavovať.

Treba však rátať s tým, že už nebude všetko „zadarmo“. Budú sa platiť priestory, kúrenie, elektrina, telefón, internet, i práca.

Nie je možné, aby sa v tejto práci striedali dobrovoľníci, kto má kedy čas, musí to mať niekto v rukách. Teda okrem toho, že sa všetko združuje, papier, tlač, pribudnú aj náklady, ktoré dosiaľ neboli. Musíme preto pristúpiť aj my k zvýšeniu cien našich produktov. Pritom stále platí, že kto by len pre hmotnú núdzu nemohol mať kontakt

s Hnutím našej nebeskej Matky, má možnosť nižšej úhrady alebo aj zdarma. Máme skúsenosť, že taký stav núdze trvá zvyčajne dva roky, kým sa situácia vyrieši.

Časopis Máriina doba

Náklad sa stále znižuje, odchádzajú tí, čo brali väčšie množstvo do farností a pribúdajú noví odberatelia po jednom kuse. Náklad klesol na štvrtinu oproti maximu, tak je to však u všetkých náboženských časopisov, ba údajne sme na tom ešte dobre.

Lenže čím nižší náklad, tým drahšie vyjde tlač jedného kusa. Toto sme riešili znížením počtu strán, takže nebolo treba zdražovať.

Väčším problémom je stále sa zvyšujúce poštovné. Za jeden samostatný časopis je poštovné 1,10 €. Pri hromadnej expedícii však máme dostatočný počet na to, aby sme mohli podávať hromadné zásielky ako RaZ a tam je sadzba za jeden časopis 1,- €. Lenže aj takto ročné predplatné 4,- € za jeden kus je vlastne len na úhradu poštovného, časopis ide zadarmo. Pri viackusových zásielkach však je to podstatne lepšie a čiastočne to vyrovnáva, napríklad v 2-kusovej je poštovné 65 centov za kus, v 8-kusovej len 16 centov za kus, v 9-kusovej, čo prechádza do vyššej sadzby, je to už zase 24 centov za kus, v 30-kusovej je to už len 10 centov za kus, v 33-kusovej už zase 15 centov za kus. Je jasné, že nie je možné vec riešiť tak, že by na každé množstvo bolo iné predplatné, poštovné teda musí byť spriemerované, aby každý svoj časopis dostal a hoci u pošty za rozdielne, ale u nás za rovnaké poštovné.

Viackusové zásielky takto zachraňovali situáciu. Lenže tých je stále menej, podstatne viac je jednokusových zásielok. Ale je pravda, že naozaj väčšina predplatiteľov jednokusových zásielok posielala predplatné 5,- €, čo by postačovalo. A dosť veľa dokonca aj 10,- €, kde už bola aj podpora navyše. Nehovoriac o tých vyšších podporách, o ktorých vedia v nebi.

Aby sme mali túto záležitosť uvedenú na správnu mieru, keď sa všetko združuje, vychádza to tak, že **od nového roku 2024 bude náš časopis Máriina doba stáť 1,50 € za kus a ročné predplatné 6,- € za kus.** Kto už uhradil predplatné na rok 2024, je to v poriadku.

Nadalej platí, že kto by len pre núdzu nemohol byť v kontakte s týmto dielom Matky Božej cez náš časopis, môže si ho objednať aj zdarma alebo za nižšiu sumu, alebo aj nadalej za 4,- € predplatného ročne. Objednávka zdarma však nemôže byť raz navždy, lebo to by sme ešte aj po smrti stále posielali, treba ju ročne najlepšie mailom obnoviť, kým núdza trvá. A tiež tí, čo venujú svoju prácu hromadným objednávkam, ak by im to sťažilo situáciu, môžu naďalej rátať s cenou 1,- €, než by odhlásili odber. Tam je poštovné nižšie a odhlásenie samo celkovo združuje náklad.

Naša „modrá kniha“ – „Kňazom, najmilším synom Panny Márie“

Táto kniha je v Hnutí na celom svete nekomerčná, čiže sa nepredáva ako kniha, ale sa distribuuje cez Hnutie ako jeho základ, kvôli inému psychologickému prístupu k tejto knihe. Je to slovo našej nebeskej Matky a Velitelky k svojmu Hnutiu a dáva sa cez toto Hnutie za dobrovoľný príspevok.

Táto dobrovoľnosť sa nemá chápať že môžem a nemusím prispieť, ale že keď niečo vezmem od niekoho, čo stálo nejaké náklady, tak dobrovoľne sa snažím tieto náklady vyrovať. Teda to znamená, že nezabezpečujeme si predom (napríklad dobierkou), aby sme ten príspevok dostali. Ale ak ho nedostaneme, nemáme z čoho znova knihu dať vytlačiť. A napokon to rieši aj tú situáciu, aby aj ten, kto naozaj nemá na to, mohol knihu mať.

Lenže, nie len u nás, človek je tvor mysliaci a rád si myslí, že na také niečo peniaze odniekiaľ sú. Tak to dopadlo aj v talianskom celosvetovom ústredí. Na letné večeradlo vyložili knihy v taliančine, aby išli do sveta ako podklad na prekladanie do iných jazykov, a tie mizli kludne zadarmo. Až jedného roka sa tam objavila cedulka: Offerta 18000 Lire.

Táto psychológia je všeobecne ľudská a objavuje sa aj u nás. Objednávajú sa „modré knihy“, posielame ich, ale veľmi často úhrada nepríde. Zrejme sú to tí, čo o nej raz počuli a nadchli sa, objednali, potom ale ich záujem vprchal. V tomto roku sme sa teda rozhodli po čase osloviť aspoň tých, čo si objednali viac ako jeden kus, u ktorých platí, že núdných si majú medzi sebou podporiť. Najčastejšia re-

akcia bola, že po obdržaní odcestovali alebo niečo im do toho prišlo a zabudli zaplatiť. Na druhom mieste, že niekto iný objednal na adresu niekoho iného. A asi sa zabudli dohodnúť, kto z nich to má uhradiť. Naozaj určite nie na to niekto pošle zo svojho mála niečo naviac, aby za takýchto vyrovnával ich podlžnosť.

Potom podobne ako v Taliansku, aj u nás sme uverejnili informáciu o sume „offerty“. Ľudia veľmi chceli počuť sumu, nechceli ostať dlžní, ale nechceli ani dať viac, než treba, tak sme aj my stanovili nie cenu, primeranú iným cenám podobných kníh, ale minimum, čo by sa nám malo vrátiť. Pri terajšom 7. vydaní sme určili 7,- €. V ostatnom čase sa však ceny podstatne zvýšili a keby sa nám financie vrátili podľa minulých cien, už by sme knihu z toho znova nevytlačili. Preto **od nového roku 2024 bude príspevok na úhradu nákladov za „modrú knihu“ 10,- €.** Nadalej platí, že je to orientačná suma, ak je niekto naozaj v núdzi, aj nadalej platí, že je prednostné to, aby ju mal.

Brožúrka „Večeradlo modlitby s Pannou Máriou“ a „Fatimská sobota aj formou večeradla“ je tiež ten produkt, ktorý sa tlačí vždy znova, keď sa míňa, preto aj tu musíme prispôbiť cenu tomu, aby sme ju mali z čoho znova tlačiť. Od roku 2024 **bude cena oboch brožúrok 1,50 € za kus.**

Ostatné naše produkty

Tie sme dali tlačiť v takom množstve, že nám zostala dostatočná zásoba a zrejme ich nebudeme znova tlačiť, preto sa dopredajú v nezmenenej cene. Sú to:

Životopis otca Gobbiho „Farár celého sveta“ za 5,- €

Svedectvá (o otcovi Gobbim) 3,- €

Sv.Grignon: „O pravej úcte...“ 3,- €

Tiež DVD a CD budú stále po 0,50 €.

V prípade posielania poštou v tých cenách nie je zahrnuté poštovné.

Samotné hospodárenie

Keď sme tlačili „modrú knihu“ vo vyššom náklade, aby bol kus lacnejší, museli sme si požičať, aby sme faktúru uhradili – bola to anonymná súkromná pôžička z radov členov. Túto ešte stále postupne splácame, ale na druhej strane máme značnú hodnotu v zásobách vytlačených materiálov. Tie však narastajú na význame, lebo nesú informácie, ktoré v budúcnosti môžu byť cen-

nejšie, ako sú napríklad nahrávky o cestách otca Gobbiho u nás, na ktorých môžu vidieť jeho charismatické pôsobenie aj tí, čo ho už nezažili na živo, a tiež aj súčasné nahrávky o tom, ako sme boli „na pulze dejín spásy“ v tomto čase na ceste, ktorou nás viedla naša nebeská Veliteľka ku svojmu víťazstvu. Tieto v budúcnosti by už možno neprišli na rad, aby sa znova dávali vyrobiť, ale keď sa nájdú hotové, môžu byť cenným zdrojom informácií pre novú generáciu členov Hnutia. Takže to možno považovať za investíciu do budúcnosti. Aj pri tejto našej „rozšafnosti“ sa z podporných príspevkov od dobrodincov už vytvára aj určitý kapitál smerom do plusu. Pritom stále nešetríme na tom, keď môžeme napomôcť informovanosti o tomto záchrannom diele Matky Božej a nemálo produktov sa dostáva medzi ľudí zdarma tu na Slovensku, ale aj na celosvetovom večeradle v Taliansku. Máme zato, že práve toto majú na mysli podporiť tí, čo nám pošlú aj niečo navyše na podporu. Všetkým od nás úprimné Pán Boh odmeň! A tú odmenu si bezpochyby nájdú všetci hore, v našom večernom domove. Ave Mária!

- r -

Skutočný a pekný vianočný príbeh

Tento skutočný a pekný príbeh zo života sv. Františky Cabrini sa stal v roku 1880 v Codogno v Taliansku. Františka sa večer schádzala v dome svojej matky so svojimi siedmimi novickami, aby sa modlili pred soškou Jezuliatka. Ich najväčšou prosbou bolo, aby mohli raz celému svetu priniesť Ježišovu lásku. Ale keďže to sestram ešte nebolo umožnené, modlili sa všetky plné dôvery k božskému Dieťaťu: „Milý Ježiško, pretože my teraz nemôžeme tvoju lásku vyniesť von, prosíme ťa, urob to namiesto nás.“ A tu sa stalo niečo zvláštne: Ráno videli sestry a ich matka, že ich Jezuliatko vyslyšalo, pretože malo na topánkach úplne zošúchané podošvy. Táto udalosť sa opakovala často a to posilňovalo všetky vo viere a dôvere, že Jezuliatko skutočne pôsobilo skrze detinskú modlitbu novíciek a matky Cabrini.

Obdarovanie Mikuláša

Deti boli zhromaždené vo veľkej farskej sále a čakali na príchod Mikuláša. Kto ho bude tohto roku robiť? – spytovali sa farníci navzájom. Najskôr nový pán farár, domnievala sa väčšina z nich. Mikulášsku tradíciu založil vo farnosti jeho predchodca, ale ten už je v kňazskom domove. A tak by bolo logické, keby štafetu po ňom prevzal ten nový. Ale kde je, videl ho dnes niekto? Nikto netuší.

„Mikuláš! Je tu Mikuláš!“ zvolal niekto na chodbe a v sále to zahučalo vzrušením. Vzápätí sa dvere otvorili a dovnútra vošiel invalidný vozík, tlačný mladým pánom farárom. A na vozíku sedel Mikuláš i s barlou a plným vrecem darčiekov. „Mikuláš, kde si bol tak dlho?“ – spýtal sa ešte skôr, než ktokoľvek prehovoril, malý Vojta, ktorý sa ešte vlní Mikuláša bál, ale tohto roku ho čakal plný odhodlania. „To vieš...“ usmial sa na neho Mikuláš a vzápätí sa otočil, aby pohladil malé dievčatko, ktoré začalo z ničoho nič recitovať básničku. „To je úžasné, nový pán farár priviezol starého pána,“ nieslo sa medzi farníkmi a v tých slovách sa miešalo prekvapenie s obdivom.

Deti sa medzitým striedali v prekríčovanií básničiek a pesničiek, iné tančili alebo predvádzali cviky. Mikuláš podchvilou vyťahoval z rukáva vreckovku, ale nebol prechladnutý, len tí, čo boli najbližšie, videli mu z očí kanúť slzy radosti.

„Nezabudli na mňa,“ opakoval dojatý, keď už znova ležal na svojej posteli v kňazskom domove a jedna z reholných sestričiek mu ukladala oblečenie. „Keby ste videli tie deti! Ako sa radovali! Tie ich rozžiarené oči. A tým najmenším, ktoré mali z Mikuláša ešte strach, tým som vždy dal o darček navyše,“ – usmial sa šibalsky starý kňaz. „Viete,“ – pokračoval – „keď som ja bol ešte malý, to vám chodili po dedine...“ – a kňaz začal rozprávať príbeh, ktorý sestrička počula už veľakrát a preto jej ani najmenej nechýbalo, že tento raz nepočula jeho koniec. Pán farár po vyčerpávajúcom večere zaspal po prvých vetách.

Zomrel dva dni pred Štedrým dňom. I v posledných hodinách jeho života sa mu vraj v očiach zračila radosť, ktorú pred dvoma týždňami mohol prežiť medzi svojimi farníkmi.

(ran-cesta121)

Už odteraz by sme si mali každý z nás zaradiť do svojich denných modlitieb jedno krátke zvolanie: „Príd, Duchu Svätý, príď na mocný príhovor Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, tvojej milovanej nevesty!“ – s úmyslom zveriť Panne Márii a Duchu Svätému, aby pri budúcich voľbách už veriaci konečne s istotou mali koho voľiť – takých, ktorých môžu bez rozpakov ponúknuť Slovensku ako verných kresťanov a pritom aj ináč súcích. Za štyri roky aj kvapka vyhlíbi kameň.

*Milostiplné Vianoce
a požehnaný nový rok
všetkým čitateľom želia
redakcia*

Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za šíritelov a účastníkov večeradiel.

MKH

Zadná obálka

Vonkajšia

Celoslovenské večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia sa v tomto roku uskutočnilo 23. septembra v Banskej Bystrici.

Konalo sa v Katedrále sv. Františka Xaverského, popoludňajší program bol v Misijnom dome. Sviečkový mariánsky sprievod vyšiel z Katedrály a končil vo farskom kostole, kde bola záverečná pobožnosť a požehnanie.

Vnútorňa

Kňazský program sa konal v nasledujúcu nedeľu večer a v pondelok vo farnosti Lúčky pri Ružomberku.

Budúce celoslovenské večeradlo sa uskutoční 28. septembra 2024 v Prešove, vo františkánskom kostole sv. Jozefa.

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Poštovné úverované
820 12 Bratislava 212

